

1

ความเดิมตอนที่แล้ว



ปวรปรัชญ์ยืนกอดดอก อมยิ้มมองคู่สามีภรรยาัยหกสิบกว่า พุดคุยทักทายบรรดาแขกหรือคนสนิทที่ได้รับเชิญมาร่วมรับประทานอาหารฉลองวันครบรอบแต่งงานควบวันเกษียณของผู้เป็นเจ้าบ้าน ภิรมกับนลิน ไวยวัจน์ อยู่กินกันมาสามสิบกว่าปี มีพยานรักสี่คน หลานชายหญิงที่เพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ จับมือกันฝ่าฟันมาตลอดทาง จนถึงวันนี้ที่สามมีประกายแสงมือจากธุรกิจทุกอย่างและส่งไม้ต่อให้ลูกชายทั้งสามดูแล ขอใช้ชีวิตบั้นปลายตั้งไม้ใหญ่ยืนต้นมั่นคง แดกกิ่งก้านขยายสาขาแผ่ร่มเงาปกคลุมให้ความร่มเย็นทุกหมู่เหล่า นั่นเป็นสิ่งที่ทุกคนรับรู้

ภาพพ้อกับแม่คล้องแขนเต็มแขนเป๋ญสี่ทองระยับจากแก้ว ทรงสูงก้านยาวไหลให้ลูกชายคนเล็กนึกถึงตำนานอีกบท เหยียญ อีกด้านของชีวิตแต่งงานแสนชื่นมื่น อมพระมาพุดก็ไม่เชื่อว่า ครั้งหนึ่งทั้งสองเคยระหองระแหงจนเกือบหย่าขาดจากกัน

ความทรงจำสี่ซี้ตจางในวันวานค่อยๆ แจ่มชัดกลับมีชีวิตชีวา





ขึ้นมา

ตอนนั้นเขายังเด็ก เป็นน้องเล็กของบ้าน อายุราวสามหรือสี่ขวบเห็นจะได้ วันหยุดสุดสัปดาห์ของสามพี่น้องถูกขัดจังหวะด้วยเสียงทุ้มเสียงไม่ลดราวาคอกที่เพิ่มระดับความดังขึ้นเรื่อยๆ ก่อนพ่อจะดึงร่างแม่เข้าห้องนอน ปิดประตูแน่นหนา ปล่อยให้ลูกอยู่กับพี่เลี้ยงจนคำมืด

วันรุ่งขึ้นเขาถูกปลุกแต่เช้ามืดด้วยน้ำเสียงแปร่งปร่าของแม่นลินสวมคาร์ดิแกนสีเหลืองแขนยาวกับกางเกงยีนส์ ปลายจมูกแดงเรื่อ อุ้มลูกชายคนเล็กไว้ในอ้อมแขน พร่ำกระซิบบอกว่า จะพาไปเที่ยวบ้านตายาย

“โปรดไม่ต้องไปโรงเรียนเหรอหะ” เด็กน้อยถามอย่างไม่ประสีประสา

“วันนี้หยุดดีไหม แม่ให้โปรดเล่นที่บ้านคุณตาคุณยายทั้งวันเลย” กุ๊กกุกอเก็บของใช้จำเป็นของลูกยัดลงกระเป๋า ปรี้ออกจากห้องนอนไปหาลูกชายฝาแฝดอีกห้องอย่างร้อนรน

ปรวิร์กับปรวิร์นั่งงัวเจียดขึ้น ส่งเสียงอืออ้ารับคำแม่ว่าเย็นนี้ลุงบอมจะเป็นคนไปรับที่โรงเรียน

“แม่รักลูก” เธอโน้มหอมแก้มสองหนุ่มน้อยไว้ๆ สูดลมหายใจลึก ตัดใจหันหลังสาวเท้าออกจากห้อง

ปวรปรัชญ์ขลุกอยู่กับคุณตาคุณยาย ได้เล่นทุกอย่างที่อยากเล่น แม่หายไปไหนไม่น่าสนใจเท่าหุ่นยนต์ตัวใหม่ในมือทว่าจู้ๆ ความสนุกก็จบสิ้นลงพร้อมเสียงไววายของคุณหญิงกัลยาไวยวัจน์ ผู้เป็นย่า กับเขาเองที่โดนอุ้มตัวลอยจากพื้น

“ขอโทษที่เสียมารยาทค่ะ” ปากเอ่ยขอโทษ แต่สองแขนกอดตัวหลานรักแน่น

“คุณหญิง!” ยายเขาอุทานตกใจ





“มีอะไรก็คุยกันดีจ้ะ เถอะคะ อย่าถึงกับอุ้มลูกหนีกลับบ้านเลย”

“หึ คุณหญิงคงไม่ทราบว่าคุณชายหัวแก้วหัวแหวนทำอะไรไว้กับลูกสาวฉันบ้าง เขาแยกทางกันแล้ว เหลือตกลงเรื่องลูกเท่านั้น”

“หา!” นางแทบล้มนั่งขึ้น

“วะ ว่าไฉนนะคะ คุณนลินี่ใจเย็นๆ ก่อน จะหย่าได้ยังไง มีลูกด้วยกันตั้งสามคนแล้ว ฉันขอร้องละคะ อย่าให้ถึงขั้นนั้นเลย”
อย่าทรุดตัวนั่งบนโซฟาซ้าๆ แต่ยังไม่ยอมปล่อยให้เขา

“น้องบัวตัดสินใจแล้ว ขณะที่ยังตกลงกันไม่ได้ ตามกฎหมาย ลูกเป็นสิทธิโดยชอบธรรมของแม่ กรุณาปล่อยให้ไปรอดด้วยค่ะ”
เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินน้ำเสียงคุกรุ่นของยาย

วินาทีต่อมาจะเป็นประวัติศาสตร์ที่จารึกไว้ในความทรงจำ ปวรปรัชญ์ตลอดกาล อ้อมกอดของย่าเริ่มกระชับแน่นจนรู้สึก อึดอัด และก่อนที่ใครจะไหวตัวทัน คุณหญิงก็ลุกก็ออกวิ่งสี่มตาย ตรงไปที่รถ ตะโกนลั่นสั่งให้คนขับสตาร์ตรถ หลบหลีกคนรับใช้ ที่ตามตะครุบตัวไวปานลมกรด ฝ่าความอลหม่านมาถึงรถ โดยสวัสดิภาพ

เขาถูกโยนส่งๆ ลงบนเบาะหลังรถตามด้วยเสียงปิดประตูปัง

“อกรถๆ” นางเร่งคนขับ หากขับเองได้คงทำแล้ว

“เฮ้อ” ย่าถอนหายใจโล่งอกหลังพ้นรั้วบ้านคุณตาคุณยาย ความหยาบคายอดมในกระเป๋ามาอย่าได้รูจุมูกทั้งสอง

“ย่าวิ่งเร็วจังฮะ” แวดตาหนุ่มน้อยเปี่ยมความชื่นชม

“สนุกไหม”

ปวรปรัชญ์พยักหน้า “เอาอีกฮะ”

“กลับบ้านไปให้พ่อพาเล่นนะ” นางยิ้มลูบหัวหลาน เห็น้อย เกือบตายไม่เสียแรงเปล่า ได้ตัวตาโปรดคืน ที่เหลือก็ปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของคุณชายแล้วกัน





ย่าพามาส่งบ้านในช่วงเย็นพอดีกับที่พ่อเพิ่งไปรับพี่ป๋นกับพี่ป้อนกลับจากโรงเรียน สภาพพ่อตอนนี้ดูแปลกตาอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน ย่าก็ตกใจไม่น้อย เรียกหาอุปกรณ์ทำแผลจากคนรับใช้ แต่พ่อโบกมือปฏิเสธ มุมปากหนุ่มวัยสามสิบปลายแตกเลือดซิบ โหนกแก้มมีรอยฟกช้ำ ชายเสื้อเชิ้ตหลุดลุ่ยออกมานอกกางเกง

กิมแท้สะอ้าว ขมวดคิ้ว เดินย่าเท้าไปมาหน้าโซฟาอย่างงุนงง่าน ขณะรับฟังข้อมูลจากมารดา

“บ๊วยบอกจะหย่าเธออะ” ขบกราม กตเสียดำ ไม่เอายกให้ลูกชายสามคนที่นั่งเล่นอยู่ไม่ไกลได้ยิน

“ใช่ะสิ แม่ยายแสบบอกว่าแยกทางกันแล้ว เหลือตกลงเรื่องลูก” คุณหญิงกัลยานั่งเหยียดขาบนโซฟาใหญ่ให้คนรับใช้บีบนวดแก้ปวดเมื่อย

“กิมไม่หย่า!”

“เป็นผัวเมียอย่าหมางใจกันข้ามวัน แยกไปทำอาชีพไหนเข้าหนูบ๊วยถึงหอบตาโปรดหนี กิมนะกิม แม่บอกแล้วใช่ใหม่มาให้ใจเย็นๆ” ปนพลางสูดยาดมอีกรอบ

“ไม่ใช่แค่โปรด บ๊วยพาบอมไปดักกรอปป๋นกับป้อน เลิกเรียนแล้วจะพากลับบ้านนั่น แต่กิมไปเจอเข้าเสียก่อน...”

“พี่ชายเขาเลยอัดแก” แม่ต่อให้จั้นจบ

“ยังไงลูกก็ต้องอยู่กับกิม”

“พ่อ แม่จะกลับไปโม่งอะ ป้อนหิวแล้ว” ประวัธน์เล่นเกมอยู่อีกฝั่งของห้องตะโกนถาม

“ป้อนหิวแล้วเธอลูก หาอะไรให้หลานฉันกินหน่อย” คุณหญิงย่าสั่งแม่ครัวนำอาหารมาเสิร์ฟ

“คืนนี้แม่จะค้างบ้านคุณตาคุณยาย” กิมบอกสามหนุ่มก่อน





หันหามารดา

“ก็มต้องฝากแม่ดูปั้น ป้อน โปรดสักพัก”

“แกจะทำอะไร” นางหรีที่ตามองไม่ไว้ใจ

“ปรับความเข้าใจกับบัวครับ”

ปรับความเข้าใจในแบบฉบับของเขาหมายถึงจอตลอดซุ่มมอง นลินยืนเกาะรั้วชะเง้อรอรถเล็กเวียน พอสบโอกาสก็ฉุดขึ้นรถก่อน เมียจะฉกตัวลูกหนีกลับบ้านพ่อตาแม่ยายอีกรอบ

“ปล่อยบัวนะ” เธอเดินเอาเป็นเอาตายออกจากที่อนเซน แข็งแรงที่รวบรวมเอาไว้

“ปล่อย!” หญิงสาวเสียหลักหงายหลังไม่เป็นท่าเข้าไปในรถ พอลุกขึ้นนั่งได้ พาหนะคันหรรู้ก็กระชากตัวออกจากจุดเกิดเหตุ อย่างรวดเร็ว

“ลูกแม่...” กำปั้นเล็กทุบกระจกอย่างสิ้นหวัง

“ลูกพี่เหมือนกัน พี่ไม่ยอมให้บัวหอบลูกหนีไปไหนเด็ดขาด”

คนขับกล่าวเสียงเข้ม ตาจ้องทางข้างหน้าเข้ม

“บัวเป็นแม่ มีสิทธิ์ตามกฎหมาย ถ้าพี่ก็มไม่พอใจก็ไป ตกลงกันที่ศาลค่ะ”

“จะเอางั้นใช่ไหม”

“จอตค่ะ บัวจะลง”

ไม่มีคำตอบจากเขานอกจากความเร็วรถที่ไต่ระดับขึ้นอย่าง น่ากลัว

ทั้งคู่กลับมายังคอนโดฯ รั้งรักเก่าที่เคยอาศัยอยู่ด้วยกัน ในช่วงแต่งงานแรกๆ เท่ากับว่าความหวังจะพบหน้าลูกของนลิน ระเหิดหายไปปริบตา จึงได้แต่นั่งนิ่งเป็นหุ่นบนโซฟาระหว่าง เขาอัดนูหรีเข้าปอด ลังงานยาวเหยียดกับเลขาฯ ทางโทรศัพท์ ที่ระเบียง





นัยน์ตาดำขลับคู่หวานมองกรอบรูปเล็กใหญ่ที่ยังคงวางตั้ง
ในตำแหน่งเดิมพานให้เจ็บเสียดในอก รูปคู่ข้าวใหม่ปลามัน
ในอิริยาบถต่างๆ เปรียบเสมือนอดีตอันไกลโพ้น แต่งงานกับเขา
เกือบสิบปี ตอนดึกก็ดีใจหาย ร้ายก็ร้ายเกินทน ทั้งที่เมียคนนี้นั้นดี
มองข้ามและโอนอ่อนผ่อนตามเสมอ แต่นั่นกลับทำให้เขาได้ใจ
ไม่ได้ตั้งใจก็ทำร้ายเธอด้วยวิธีต่างๆ

ภีมวางสาย ขยับหูหรือมวนสุดท้ายลงที่เขี้ยว เลื่อนบานกระจก
เปิดเข้ามาหนึ่งข้างผู้ที่ได้ชื่อว่าภรรยา ก่อนปลดกระดุมข้อมือ
รูดแขนเสื้อขึ้นมาไว้ตรงข้อพับแล้วรินน้ำดื่มให้ตัวเอง

“บัวหิวไหมคะ” เริ่มต้นบทสนทนาคะซารากับปราศจาก
รอยแตกร้าวในความสัมพันธ์

นลินเพิกเฉย

“พี่ถามอยู่นะครับ” น้ำเสียงเจือตำหนิ

มีเพียงความเงียบอันอื้ออิ่งเท่านั้นที่สนทนากับเขา

“จะหย่าให้ได้ใช่ไหม”

“บัวพูดชัดแล้วนะคะ”

“หี ยอมเปิดปากสักที งั้นฟังชัดๆ นะครับ พี่ไม่หย่า”

“เชิญพี่ภีมคุยกับทนายบัวแล้วกันค่ะ” เธอรวบกระเป๋า จะลุก
จากโซฟา ไม่ยอมเสียเวลาต่อสักนาที แต่กลับมีแรงหนึ่งจุดให้นั่งลง
ตามเดิม

“พูดอีกทีซี” กำข้อมือเล็กแน่นจนขึ้นรอยแดง

“เชิญพี่ภีมคุยกับทนายบัวแล้วกันค่ะ” ไม่ได้ทำทนาย แต่
ต้องการสื่อสารให้ชัดเจน แม้ข้อมือถูกบีบแทบหักก็ไม่ยอมบิปริก

ภีมสติหลุดไปแล้ว ‘หย่า’ เป็นสิ่งสุดท้ายในโลกที่เขาจะทำ
คนตัวเล็กโดนผลักลงนอนราบ กระโปรงตัวที่สวมร่นมากองที่ข้อเท้า
เสื้อเบลล์แปรเปลี่ยนเป็นพันธนาการพันรอบข้อมือ ใบหน้าถูกบังคับ





แขนงภายใต้รองรับแรงบดขยี้ริมฝีปาก

นลินนอนหนึ่งน้ำตาไหลอาบแก้ม ไม่ต่อสู้อันรณคล้ายสิ้นหวัง
ในตัวเขา ก็ครึ่งแล้วที่ร่างกายนี้ต้องเป็นที่ระบายนารมณต์เด็ดดาล

ชายหนุ่มเกลียดการโต้ตอบแบบนี้ที่สุด ยิ่งปฏิบัติกับเขา
อย่างไรตัวตน เขายังเรียกร้องความสนใจด้วยวิธีรุนแรง แนวฟันขาว
เรียงเป็นระเบียบขบบนเนินอกนุ่มยังไม่สาแก่ใจจึงกระซอกบรา
ตัวเดียววนันโยนทิ้งพื้น กอนดิ่งดูดฝากรอยขบเม้มไว้บนโนมเนื้อ
ขาวผ่อง มีน้ำพาวารอยเก่าไม่ทันจาง รอยใหม่ก็ถูกประทับไม่อ่อมมือ

ทัศนัทรมานผ่านไปอย่างเงียบงัน กระทั่งคนใต้ร่างสะท้าน
เฮือก ตัวลั่นเพราะกักเก็บเสียงครางและความเจ็บไว้ภายใน

“บ๊ว พี่...” เขายอมหยุด รีบแก้มัดข้อมือให้

คนตัวเล็กกระดกถอยห่าง นั่งพับเพียบ ปล่อยกายเปลือยเปล่า
ประจานการกระทำของสามีแล้วจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีสนิมที่เคย
หลงรักนักหนา

“บ๊วไม่ชอบจูบหลังสวบบุหรี พี่ก็มีก็ทำ บ๊วไม่ชอบโดนกระทำ
รุนแรง พี่ก็มีก็ทำ...” เสียงหวานลั่นเครือยามหลุบตามองขึ้นแดง
บนข้อมือ

“รอยพวกนี้ไม่นานก็หาย แต่ความบอบช้ำทางใจละคะ บ๊ว
พยายามทุกวิถีทางเพื่อรักษาครอบครัวไว้ให้ลูก ไม่มีผู้หญิงคนไหน
อยากเลือกทางนี้หรือคะถ้ายังมีทางอื่น”

“ไม่นะบ๊ว ไม่นะ” ริมหน้าเสียว ขยับกายมาใกล้

“พี่ไม่หย่า ยังไงก็ไม่หย่า” กุมมือเธอแนบแก้ม

อีกครั้งที่มีเพียงความเงียบอันอื้ออึงสนทนากับเขา



ภิมลิ้มตาเบิกโพลงท่ามกลางแสงสลัว จ้องร่างเล็กที่นอน
ข้างกันตาไม่กะพริบ ขยับไปกอดเธอก็ผลักออก ใกล้กว่านี้เธอ





ก็ถอยหนี ทำตัวเป็นวิญญูณบพนเตียงเดียวกันเท่านั้นที่นลินยอมรับได้

“จะจ้องอีกนานไหมคะ” คนนอนตะแคงหันหลังให้ถามด้วยความรำคาญ

“พีกลับบัวหายอีก”

แม่ลูกสามไม่ตอบจึงลองเคลื่อนกายประชิดแผ่นหลังบาง

“กลับบ้านกับพี่นะครับ”

“กลับไปให้พี่ภีมทำกับบัวเหมือนเดิมนะเหอะคะ”

“พี่รักบัว จะไม่ยอมเสียบัวให้ใคร” รีบรั้งเมียมากอดแนบอก

“ถ้าไม่เชื่อใจคงอยู่ด้วยกันไม่ได้” พลิกตัวมาคุยกับเขาดี ๆ

“พี่เชื่อบัวเสมอ” ละล่ำละลักบอก สองมือประคองใบหน้าเล็กไว้

หญิงสาวสายหน้า ปิดเปลือกตาช้า ๆ พอกันที ไม่อยากรับรู้อะไรอีกแล้ว

ร่างใหญ่บวบหน้าผากแผ่วเบา ยังคงกอดรัดต่ออยู่อย่างนั้น พยายามกดข่มความปั่นป่วนในใจที่รบกวนเขามาตลอดหลายสัปดาห์ เธออยู่กินกันมานาน มีครอบครัวน่ารักให้ใครต่อใครอิจฉาก็จริง แต่อย่าลืมนว่านลินต่างกับเขาตั้งแต่อายุยังน้อย ลูกแฝดสองคนโตอายุต่างแปดขวบ คนเล็กอย่างสี่ขวบ นลินก็เพิ่งสามสิบต้น ๆ ขณะที่เขาใกล้สี่สิบ

ช่องว่างระหว่างวัยไม่ใช่ปัญหาและไม่เคยเป็นปัญหา เมียยังสาวยังสวยก็ไม่ใช่ปัญหา ตัวผู้ต่างล่าถอยไปเองพอรู้ว่ามามีลูกมีผัวแล้ว ยกเว้นมันตัวเดียว มันก้าวเข้ามาเพื่อทำให้ความมั่นใจเขาลั่นไหวโดยแท้

หนุ่มรุ่นน้องสูงหล่อโปรไฟล์ดีหลงรักนลินหัวปักหัวปำแต่กลับแพ้ให้คู่แข่งอย่างเขา ตอนเธอแต่งงาน มันอกหักปางตายจนต้องไปเลียแผลใจอยู่เมืองนอก กลับมาอีกทีเธอก็ลูกสามแล้ว





มันก็หาสนใจไม่ ยังก้านหน้าพีบัวครีบให้ผิวตัวจริงระคายใจอยู่ได้
เห็นที่ต้องจัดการขั้นเด็ดขาด

ท้ายที่สุดคนลึกลับก็ยอมกลับบ้านกับเขาแต่โดยดี ไม่ใช่เพราะ
ใจอ่อนแต่เป็นห่วงลูกมากกว่า สามหนุ่มน้อยเฮลั่นยามเห็นหน้า
พ่อแม่ในตอนเช้าขณะกำลังรับประทานอาหารกับคุณหญิงย่า

“แม่!” ปวรปรัชญ์กระโดดลงจากเก้าอี้วิ่งปรี๊ดมากอดขา

“โปรด” อุ่มลูกชายคนเล็กขึ้นหอมให้ท้ายคิดถึง

“หนูบัว กลับมาแล้วหรือลูก” แม่สามีบรี่มากอดเอวอย่างเอาใจ
กลัวจะพาหลานรักหนีหายอีก

“มาๆ กินอะไรกันมาหรือยัง” จุงเธอมานั่งที่โต๊ะ

“ยังเลยฮะ” ลูกชายคนเดียวสีหน้าอิดโรยจากการอดหลับ
อดนอนตอบก่อนนั่งลงข้างปราวร์น

“พ่อ” ลูกชายคนรองเรียก

“หือ”

หนุ่มน้อยกำธนบัตรใบสีม่วงขึ้นโชว์

“ตายแล้ว ป้อนไปเอามาจากไหนลูก” นลินตาโต

“ค่าขนมแม่ให้เองนี่แหละ กลัวหลานไม่อิ่ม”

“พี่นั่นก็ได้หรือลูก”

ปราวร์เคี้ยวข้าวอยู่พยักหน้าตอบแม่

“ขอบคุณคุณแม่มากนะคะที่ช่วยดูหลาน” ลูกสะใภ้บอกอย่าง
นอบน้อมแม่ในใจคัดค้านอยู่มาก ไม่อยู่บ้านแค่วันเดียวก็กลัว
แม่สามีบเล่นสเปกตั๊กๆ โดยไม่สนใจระเบียบวินัยที่เธอเพียร
ปลูกฝัง ขึ้นไปนานกว่านี้ไม่รู้ลูกจะเป็นอย่างไร

“ลูกสองคนเพิ่งกลับมาเหนื่อยๆ ก็พักผ่อนกันก่อนเถอะ
เดี๋ยวแม่ไปส่งหลานที่โรงเรียนเอง”

“ขอบคุณค่ะ แต่ตอนเย็นบัวคงไม่รบกวบนะคะ”





คุณหญิงกัลยาพงศ์ศิริชะรับทราบขณะช่วยเช็ดปากเช็ดมือให้ป๊อปปรีชัญ

สภาพการณ์ของครอบครัวไม่ได้เลวร้ายลง ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เราเห็นพ้องต้องกันโดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ยคำใต้วาร่วมมือกันทำหน้าที่พ่อแม่ของลูกให้ดีที่สุด และก็เป็นคุณหญิงแม่เขาก่อนนั่นแหละที่หาทางออกนี้มาเสนอ เตรียมพานฐูบเทียนแพให้หลานเข้าไปขอขมาพ่อดาแม่ยายถึงบ้านพร้อมลัญญาจะไม่ให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอีก

ลูกเขยได้รับการอภัยโทษกับหมัดอีกหนึ่งหน่วยได้ชายโครองเป็นของฝาก คนเจ็บไม่ทันหายนางก็เร่งให้ดำเนินการแผนขั้นต่อไปทันที

“มีลูกอีกคนเสียก็สิ้นเรื่อง” ปลายสายติดพันทำเล็บอยู่ที่บ้านโทร.บัญชาการลูกชาย

มือใหญ่ตบหน้าผากตัวเอง นิ่งกุมขมับที่โต๊ะทำงาน ยากนาที่นี้ยากยิ่งกว่าเซ็นเจ้าสามแสนนั้นขึ้นภูเขา

“มันจะเป็นไปได้ไงละฮะแม่” เธอไม่ยอมให้เข้าไปใกล้อีกต่อไป

“ผิวเมียนอนห้องเดียวกันทุกคืน”

“ไม่ใช่ว่ามิไม่อยากมีนะฮะ แต่บัวคงไม่พร้อม”

“อ่อนเข้าลิ่วแก่อยากมีลูกสาวใจจะขาด น้ำหยดลงหินทุกวัน หินยังกร่อนได้”

ใช่ เขาอยากมีลูกสาวใจจะขาด แต่ของพรรคนี้กำหนดได้ที่ไหนเล่า

“หนูบัวไม่หย่าก็บุญแล้วมิ แก่อย่าไปก่อเรื่องเข้าอีกละ” แม่กำชับก่อนวางสาย

เขานะเธอจะกล้า สงบเสงี่ยมเรียบร้อยจนแทบจะกราบเมียทุกคืนก่อนเข้านอนอยู่แล้ว ทว่าความตั้งมั่นจะประพฤติตัวอยู่ในศีล





ในธรรมรอนลินใจอ่อนกลับฟังทลายทันทีที่ข้างเข้าตัวบ้านพร้อม ลูกแฝดและพบเจอกับลูกชายคนเล็กนั่งสนทนากับมันผู้นั้น ในห้องรับแขก

“บ้านพาน้องไปเล่นในห้องดูหนังก่อน” ลูกชายทั้งสาม กระตือรือร้นใหญ่ ปกติพอรับกลับจากโรงเรียนต้องทำการบ้าน ให้เสร็จก่อนถึงได้เล่น คราวนี้พอใจดีให้ดูหนังด้วยนะ

“โปรดเร็ว” ปรวัธน์เร่งน้อง ออกวิ่งตรงไปโรงภาพยนตร์ ขนาดเล็กภายในบ้าน

ดีมาก สมเป็นลูกพ่อ ในนั้นเก็บเสียง สามหน่อไม่มีทาง ได้ยินอะไรแน่ๆ

“พี่มิ้มคะ...” นลินลุกขึ้นยืนตั้งท่าจะแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกัน อย่างเป็นทางการหลังเคยพบผ่านเฉียดๆ ครั้งเดียวเท่านั้น

“นี่พิพคะ รุ่นน้องตัวเอง เพิ่งจบปริญญาเอกกลับมา พิพ นี่พี่มิ้ม สามี่พี่บัวคะ”

“มิ้มครับ” หนุ่มรุ่นใหญ่ยื่นมือให้

“สวัสดีครับ พิพ พานินครับ”

“ขอน้ำดื่มให้พี่หน่อยลิตคะ” หันมาอ้อนภรรยาเสียงหวานก่อน หย่อนกายลงโซฟา

“ได้ค่ะ ลักครุ่นคะคะ”

ภรรยาคนงามทราบดีว่าสามี่กันตนออกเพื่อหาเรื่องอีกฝ่าย เพราะบักใจเชื่อว่าพานินยังคงรู้สึกลึกซึ้งกับเธออยู่ พยายามอธิบาย เท่าใดก็ไม่ต่างจากสี่ซอให้มิ้มฟัง ชนวนแตกหักเกิดจากหนุ่มรุ่นน้อง ติดต่อขอนัดพบ แม่ลูกสามจึงนัดที่ร้านไอศกรีมเกล็ดโรงเรียนลูก พุดคุยถามสารทุกข์สุกดิบทั่วไปหลังเขาหายหน้าหายตาไปเรียนต่อ โท-เอกที่สหรัฐอเมริกา

ถึงเวลาพ่อของลูกมารับกลับบ้านจึงเล่าให้ฟังตามปกติ





คราแรกเขาไม่สนใจด้วยซ้ำ กระทั่งคิดไปไม่รู้ถึงไปชักประวัติพานิน
เอากับนรุตม์พี่ชายเธอก่อนกลายเป็นคนที่เธอไม่ยอมเจอที่สุด
โกรธหัวฟัดหัวเหวียง โวยวาย ไร้เหตุผล ไม่ได้ตั้งใจก็ผลักลงเตียง
เข้าครอบครองอย่างเอาแต่ใจเพียงเพื่อประกาศว่าเธอเป็นของเขา

และยิ่งพานินมาปรากฏตัวถึงถิ่นเขาย่อมไม่พอใจ อีกไม่นาน
คงฟาดวงฟาดงา แต่เธอจะไม่ยอมเลิกคบใครเพราะความซึ้งหึง
ของเขาเช่นกัน

นลินยกถาดน้ำสาวเท้าไวๆ กลับมายังห้องรับแขก หัวน้ใจพิกล
เมื่อปราศจากส้อมเสียงใดเล็ดลอดออกมา

“ว้าย พี่กิม!” ผิดคาดเสียที่ไหน กิมขึ้นคร่อมหนุนมุ้งน่อง
มือขยุ้มคอเสื้อชี้ตอยู่

“หยุดค่ะ” วางถาดบนโต๊ะกลางแล้วปรีมาดันไหล่หนาออก

“พี่กิมหยุด! พอแล้ว” หญิงสาวร้องลั่น กลัวพานินจะขาด
อากาศหายใจ หากสามีก็ไม่ยอมลดละ หน้ามีตจนหูดับ

“หยุด บัวบอกให้หยุด พอแล้วค่ะ” ระดมทุบอย่างไรราชสีห์
ก็ไม่คลายกรงเล็บ

นลินจึงฟาดฝ่ามือลงบนแก้มเขา สายตาสองคู่มองด้วยความ
ตกตะลึง กิมยอมปล่อยมือ ลุกจากไปโดยไม่เหลียวมองเธอ
อีกเลย

“พิพเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” คนถามเสียงลั่นตัวลั่น ยังตกใจ
กับการกระทำตัวเองไม่หาย แต่ไม่ลืมช่วยประครองชายหนุ่มขึ้นนั่ง

พานินไอแค้นก สายหน้าบอกว่าไม่เป็นไร

“พี่บัวขอโทษจริงๆ...” สะอื้นน้ำตาร่วงเฉาะอย่างเสียขวัญ

“พิพไม่เป็นไร แต่เขา...จะไม่ทำอะไรพี่บัวใช่ไหม”

“มะ ไม่หรอก แล้วพี่บัวจะโทร.หานะ” แม่ลูกสามจำต้อง
เสียมารยาทไล่แขกเพื่อรีบไปดูสามี





“ครับ” หมู่ม้วนห้องรู้ความไม่อิดออด บอกลาเจ้าบ้านทันใด
นลินสั่งพี่เลี้ยงให้พาลูกรับประทานเย็นแล้วอาบน้ำเข้านอนเลย
ไม่ต้องรอพ่อแม่เสร็จก็ขึ้นมาพบเขาบนห้องทำงานพร้อมถอดเสื้อ
ประคบน้ำเย็น ภิรมยืนกอดอกฟิงขอบโต๊ะ มองหัวจรดเท้าด้วยสายตา
เย็นชา

“ประคบน้ำเย็นก่อนนะคะ” พุดเสียงแผ่ว หลบมองต่ำไม่กล้า
สบตา หายใจไม่ทั่วห้องยามสาวทำเข้าหาร่างสูง

แผ่นเจลไม่ทันประทับบนผิวหนังหน้าก็ถูกมัดทิ้งลงพื้นอย่าง
ไม่ไยดี ทำเอาเธอใจเสีย เสียใจน้ำตาคลอ

“ออดอ้อนออเซาะกันเสร็จแล้วเหอ” โบหน้าเล็กสายหวิว
อยากปฏิเสธ ก่อนสะอื้นก็มาจุกอยู่ตรงคอนี้ พุดไม่ออกเสียงแล้ว

“ถาม!” เขากระซอกต้นแขนเรียว ตวาดด้วยความโมโห
พานให้คนตัวเล็กขวัญหนีดีฝ่อ ทำบ่นน้ำตาทะเล็กทลาย

“พะ พี่ภีมทำร้ายเขา มะ ไม่ถูกต้อง” สะอึกสะอื้นกระท่อน
กระแท่น

“อ้อ แล้วตบหน้าผัดต่อหน้ามันนี่ถูกต้องสินะ”

“บะ บัวไม่ตั้งใจ”

“ได้” ชายหนุ่มแสยะยิ้ม กำข้อมือเธอขึ้นมาและทำสิ่งที่ไม่มี
ใครคาดคิด ถอดแหวนแต่งงานบนนิ้วนางโยนออกนอกหน้าต่าง

“พี่ภีม!”

“คราวนี้อยกไปไหนก็ไป”

แล้วเธอจะไปไหนได้

ในเมื่อยื่นคำขาดว่าลูกต้องอยู่กับเขา ทำได้เพียงกลั๊กลิน
ฝันทบทวนปฏิสัมพันธ์เย็นชา จากสามีภรรยาสู่นายกับบ่าว นอน
ห้องเดียวกันแต่น้ำตาตกในทุกคำคืน

เธอเหนื่อยเหลือเกิน





“โปรด...” เสียงระโห่ยเรียกลูกชายคนเล็กที่วิ่งเล่นแถวนั้น
ไม่สนใจทำการบ้านกับแม่

“ทำการบ้านเสร็จแล้วแม่จะให้เล่นครับ” นลินไม่มีแรงลุกไป
ตามจับด้วยซ้ำ

ปวรปรัชญ์ยังคงตื้อตาใส แม่ลูกสามถอนหายใจ ก้มมอง
สมุดแบบฝึกหัดคัดลายมือของทางโรงเรียน มุมขวาบนมีตัวอักษร
อ.1 เปะหรา ลูกเธอยังจับดินสอไม่เป็น แม่สามเฒ่าไปเลี้ยงเอง
ยิ่งปล่อยปละละเลย ตามใจหลาน ไม่อยากทำการบ้านก็ไม่ต้องทำ

“โปรดมาทำการบ้านให้เสร็จแล้วแม่จะให้เล่น” ทำเสียงดู
รวบรวมแรงหยดสุดท้ายลุกขึ้นมาไล่ตะครุบ

“ฮือ ไม่เอา โปรดไม่ทำ” เด็กน้อยดิ้นงอแง ถีบแข่งถีบขา
โดนห้องน้อยแม่เข้าเต็มแรง

“อ๊วย” นลินเจ็บจุกหน้าซัด ยืนไม่ไหว นั่งพับลงกับพื้น

“แม่...” ปวรปรัชญ์เริ่มใจเสีย แม่นั่งกุมท้องน้อยไม่ไหวตั้ง
หลายนาที

“แม่...” ปล่อยโฮด้วยความตกใจ รู้ตัวว่าทำแม่เจ็บจึงรีบ
เข้ามากอด กลัวแม่โกรธ

“ฮือ แม่” ร้องดังกว่าเดิม เรียกให้พ่อกับพี่แฝดที่เพิ่งกลับ
จากเรียนว่ายน้ำวิ่งเข้ามาดู

“โปรด!” ภิรมอุ้มลูกชายขึ้นมาสำรวจตามเนื้อตัวว่าบาดเจ็บ
ตรงไหน

“โปรดเจ็บตรงไหนบอกพ่อ”

“ฮือ แม่” ลูกชายร้องให้พุดจาไม่รู้เรื่อง เอาแต่ชี้ไปทางแม่

นลินเอื้อมจับแก้อั้วตัวใกล้สุดเป็นหลัก ค่อยๆ พยุงกายลุกขึ้น

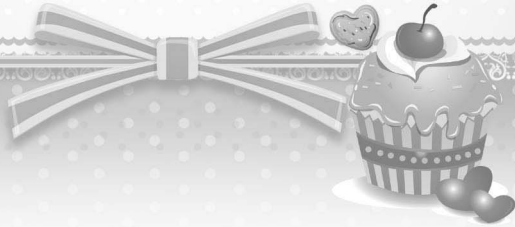
“ฝากลูกด้วยนะคะ” เจ็บจนลั่น หายากินแล้วนอนพักสักหน่อย

คงดีขึ้น



2

ทางแยก



๖ ธรู้สึกตัวอีกทีตอนหัวค่ำ พ่อลูกคงกำลังรับประทาน
อาหารเย็นกันอยู่ ประคองตัวลุกนั่งบนเตียงได้ โทรศัพท์วางบน
โต๊ะข้างเตียงก็มีสายเรียกเข้า เป็นพานินั่นเอง

“คะ พิพ”

บทสนทนากระชิบกระซาบลอยลอดช่องเข้าหูร่างใหญ่ที่ชะงัก
อยู่หลังบานประตู อุตส่าห์เป็นห่วง ยกข้าวต้มขึ้นมาให้ คงไม่จำเป็น
แล้วมั้ง ยังมีแรงคุยจ้อกับมัน

“พี่บัวก็อยากให้อสองคนโตเรียนคะ แต่ว่า...”

เสียงเปิดประตูดังซัดจังหวะหึ่งคู่ ภิรมสีหน้าถมึงหึงสาวเท้า
มาใกล้ วางชามข้าวต้มบนโต๊ะข้างเตียงนั้น แล้วคว้ามือถือเธอ
ปาทะลุกระจกหน้าต่าง ตกกระแทกพื้นไม่มีชิ้นดี

“พ่อ...” ประวีร์อยู่ข้างล่างได้ยินเสียงกระจกแตกจึงตะโกนถาม

“ป้าพาน้องไปเล่นเกมในห้องก่อน” ร้องตอบก่อนเปิดประตู
ห้องแน่นหนาแล้วหันมาจัดการแม่ตัวดี





“ไม่เลิกใช้ไหม นลิน”

เขาไม่เคยเรียกเธออย่างนี้ เป็นสัญญาอันตราย อีกครั้งที่โดนผลักลงเตียง บัดปองอย่างไรก็ได้ผล ปวดหน่วงที่ท้องน้อยหนึ่ง เร็วแรงไม่ค่อยจะมีสอง ขวัญบินหายตั้งแต่เสียงกระจกแตกนั้นอีก

ร่างบางสะดุ้งเฮือกตอนสามีทางนิตินัยและพุดินัยบังคับ สอดส่งตัวตนเข้ามา ขยับโยกสองสามครั้งก็นิ่งไป ลัมผัสได้ถึงการบีบรัดตัวแปลกๆ ของท้องน้อยจึงถอนถอย หรือเธอจะป่วยจริงๆ

ไม่ก็อึดใจก็ปรากฏของเหลวสีแดงสดไหลซึมออกมาเล็กน้อย ตามด้วยเสียงระบายนมหายใจด้วยความแข็ง รอบเดือนเธอมา นลินพลิกตัวหนีลงจากเตียงหายเข้าไปในห้องน้ำ ขณะที่เขามองรูโหว่บนกระจกอย่างเลื่อนลอย

น่าแปลกที่เช้าวันรุ่งขึ้นก็มิไปทำงาน ส่งลูกที่โรงเรียน เรียบร้อยก็กลับมาคุมช่างเปลี่ยนกระจกหน้าต่าง ไม่ใช่แค่บานนั้น แต่เปลี่ยนทุกบานในบ้านให้เป็นกระจกนิรภัย ส่วนเธอเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะจึงหลบมาซุกในครัวเล็กหลังบ้าน ทำนั่นทำนี่ฆ่าเวลา อาการปวดหน่วงบริเวณท้องหายไปแล้ว

ประจำเดือนก็เช่นกัน

คิ้วโก่งได้รูปมุ่นเข้าหากันด้วยความฉงนขณะเดินออกจากห้องน้ำ มีเลือดออกกะปริดกะปรอยแล้วหยุดไป คงเพราะเธอเดือนสองเดือนที่ผ่านมาเธอเครียดมากละมั้ง หากระดับความเครียดพุ่งสูง อาการปวดท้องก็จะสูงตาม กลไกร่างกายเธอเป็นเช่นนั้น

เตรียมทำขนมของว่างไว้รอลูกเลิกเรียนได้ครึ่งทางก็มีอาการอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ทำต่อไม่ไหว ตาปรือปรอยจะหลับเสียให้ได้ ตัดตรงช่างยังเปลี่ยนกระจกไม่เสร็จนี่สิ ขอฟูบงีบตรงเคาน์เตอร์ไอส์แลนด์นี่แล้วกัน





เวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่รู้ นลินถูกกระซางออกจากภวังค์
นิทรด้วยความรู้สึกหนักหน่วงตรงหว่างขา กับเสียงตะโกนลั่น
ของสามี

“บ๊ว!”

เปลือกตากะพริบระลឹมระลือ เธอเห็นหน้าขาตัวเองเป็นสิ่งแรก
แต่ทำไม...มีสีแดง และของเหลวสีเดียวกันนี้ก็ซึมเปื้อนกระโปรง
ที่สวมเป็นวงกว้าง ก่อนเจ้าตัวถูกอุ้มขึ้นรถตรงไปโรงพยาบาลเป็น
การเร่งด่วน

“น้อง...น้อง”

เสียงโปรดนี่

“ซูว์ เบาๆ ลูก แม่นอนอยู่” คุณหญิงยาปราม

“น้อง...”

นลินพยายามขยับปากหาลูกชายเจ้าของเสียงเจ็ยแจ้วข้างหู
แต่ร่างกายไม่ให้ความร่วมมือ รู้สึกหนักอึ้งไปทุกส่วน หนักและ
เหนียว จึงพยายามฝืนเปลือกตาลืมขึ้นอย่างยากลำบาก

“ซูว์ น้องไปเที่ยว น้องไม่อยู่”

ตื่นพร้อมประกายครีตหัวใจของแม่สามีเข้าอย่างจัง เธอ
ไม่ใช่เด็กสามขวบ เห็นสายน้ำเกลือระโยงระยางก็เข้าใจ ลูกไม่อยู่
กับเธอแล้ว

“แม่” ปวรปรัชญ์เห็นแม่ขยับตัวก็ดีใจ ผละจากยา รีบวิ่ง
เอาแก้มมาแนบหลังมือ

“อ้าว หนูบ๊วฟื้นแล้วเรอะ เตียวแม่กดเรียกพยาบาลให้”
นางกำลังจะลุกจากโซฟาไปกด แต่ลูกชายกับหลานแฝดที่เพิ่งไป
รับกลับจากโรงเรียนพร้อมคุณนลินเปิดประตูเข้ามาก่อน

“แม่!” ปรวีร์กับปรวีธน์โผเข้ากอดด้วยความเป็นห่วง พ่อ
บอกว่าแม่ไม่สบายเลยต้องนอนโรงพยาบาล





“ห้องบัวลูกแม่...” ยายปรี่มากุมมือไว้ มองไปหน้าซีดขาว
ราวกระดาษของลูกสาวคนเดียวอย่างปวดใจ

“ไม่เป็นไรนะลูก หนูอายุยังน้อย อีกไม่นานก็มาใหม่”
พร่ำปลอบแล้วหอมให้กำลังใจหลายนาที หากหัวใจแม่นี้แตกบิ่น
แว่แห้วไม่เต็มดวงอีกต่อไป

หญิงสาวได้รับอนุญาตให้กลับบ้านในวันต่อมา เต็มพลังใจ
ท่วมท้นจากคนรอบข้างยกเว้นคนเดียวที่ต้องการมากที่สุดนาทีนี้
พ่อของลูก ไม่มีคำปลอบโยนหรือกิริยาอาทรห่วงใย นอกจากคำถาม
สั้นๆ บ่งบอกตำหนิเธอเพียงใด

“ทำไมไม่ดูแลตัวเองให้ดี”

“บะ บัวไม่รู้ว่าเขามา...” คนตอบน้ำตาาร่วงเฝะ คนฟัง
เบือนหน้าหนี

“มีอะไรก็โทร.หาพี่ เย็นนี้จะไปส่งลูกที่บ้านย่า คุณแม่จะ
ช่วยดูให้” ยีนโทรศัพท์เครื่องใหม่เอี่ยมให้

“คะ” รับมาด้วยใจรวดราวกว่าเดิม

การสูญเสียครั้งนี้ทำให้ชีวิตแต่งงานปริร้าวลึกและสร้าง
บาดแผลทางใจให้ทั้งคู่ไม่น้อย ต่างมีวิธีจัดการความเศร้าในแบบ
ของตน สำหรับเขา ห้ามเอ่ยถึง เพราะยากจะทำใจยอมรับว่าหนึ่งชีวิต
ได้จากไปก่อนที่จะรู้เสียอีก ฉะนั้นก็มีลูกชายเพียงสามคน

สำหรับเธอ เลือดດ້ก่อนนี้จะสลักไว้ในความทรงจำเสมอ
สวดมนต์ภาวนา ทำบุญตักบาตร กรวดน้ำให้เขาเดินทางสู่ภพภูมิ
ที่ดี หากมีวาสนาเราคงได้พบกันใหม่

แล้วสำหรับเรายังเหลือทางใดให้กลับมาหากันได้บ้าง

ชีวิตต้องดำเนินต่อไป เธอเจ็บปวด เขาเสียใจ ผลักความ
ผิดหวังทั้งมวลมาลงกับเมีย โทษว่าดูแลตัวเองไม่ดี มีลูกด้วยกัน
ตั้งสามคนแล้ว จะไม่รู้ตัวได้ไงว่าห้อง เธอต้องซดน้ำลูกให้เขาคนหนึ่ง





ไม่เคยนึกถึงฝันวันที่ชีวิตคู่เดินมาถึงทางแยก มองรอบบ้าน ก็เห็นแต่ความอ้างว้าง ลูกทั้งสามเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวหล่อเลี้ยงจิตใจ อันเทียวเฉา พยายามฝืนหน้าซึ่งนอกตรมทำหน้าที่ตัวเองไม่ขาดตกบกพร่อง เพื่อวันหนึ่งอะไรๆ จะดีขึ้นบ้าง

และลมใต้ปีกที่คอยประดับประดาครอบครวัก็ยังเป็น คุณหญิงกัลยาเช่นเดิม นางเทียวแวะเวียนมาเยี่ยมไม่ขาด ช่วยดูแลหลานให้ในบางครั้ง เสมือนทำหน้าที่ลูกชายที่เปิดโหมดอโต้ไปพลอต เหลือสีหน้าเดียว หน้าตาย

“หนูบัวทำอะไรอยู่ลูก” ร้องทักครีสะไภ้แต่ไกลขณะเดิน เข้าบ้านพร้อมบริวารหอบหิ้วถุงพะรุงพะรัง

“คุณแม่ สวัสดีค่ะ” หญิงสาวยกมือไหว้

“มาๆ เอามาถือกล่องหนึ่ง ที่เหลือเอาเข้าตู้เย็นเลย” นางสั่งให้ ยกกล่องเครื่องดื่มนชนิดหนึ่งมาวางบนโต๊ะรับประทานอาหารที่นลิน นั่งซัดๆ เขียนๆ ลงสมุดบันทึกที่อยู่

“ทำอะไรอยู่ล่ะ” นั่งลงหัวโต๊ะ

“วางตารางเรียนพิเศษให้พี่ปิ่นกับป้อนนะค่ะ”

“อ้อ ไม่ใช่พ่อเขาอยู่รึ”

“ค่ะ... บัวอยากเพิ่มพวกวิชาคำนวณกับภาษาไทยเข้าไปด้วย” นางโบกมือ “ให้เป็นหน้าที่พ่อเถอะ เรานะดูแลตัวเองให้ดีกว่านี้ไง แม่เพิ่งสั่งโสมบำรุงจากเกาหลีมาให้”

แกะกล่องกระดาษขนาดไม่ใหญ่แล้วหยิบถุงเครื่องดื่มนโสม พร้อมดื่มออกมายื่นให้

“ดื่มเลย บำรุงเลือดลมดีนักเชียว”

ด้วยความเกรงใจลูกสะไภ้จึงทำตามอย่างว่าง่าย

“ตอนนี้ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น อยู่ว่างๆ ก็หยิบนมดื่มเสีย ร่างกายจะได้แข็งแรง อีกไม่นานหรอก” แม่สามีตบหลังมือให้กำลังใจ





ข้อนั้นเธอทราบดี พบหมอมครั้งล่าสุดก็ฟื้นตัวดี ไม่มีปัญหา ส่วนทางกับสภาพจิตใจที่ฝุ่กร่อนทีละน้อยลงทุกวัน

“ถ้าเบื่อนักก็ให้ภีมพาไปเที่ยวใกล้ๆ แถวนีลิตา ทากอากาศที่หัวหินหรือขึ้นคอยเบเลียนบรยากาศ เดี่ยวแม่ดูหลานให้เอง”

จะเป็นไปได้ไง เขาไม่ชายตาแลเธอด้วยซ้ำ ความสัมพันธ์ชิตไกลยังไม่ต้องพูดถึง

“คะ” รับปากเพื่อความสบายใจของคุณหญิงแม่

“อีกถุกสิลูก” นลินเพิ่งดื่มหมดถุกแรกก็เปิดถุกต่อไปไว้รอคะยันคะยอให้ดื่มเยอะๆ

คุณหญิงก็ลยอายุเป็นเพื่อนคุยถึงช่วงเย็นจึงขอตัวกลับ เข้าวันเสาร์นี้จะเป็นคนไปส่งหลานชายสองคนโตเข้าค่ายวิทยาศาสตร์แบบไปเข้าเย็นกลับที่โรงเรียนให้เอง พร้อมกับรับปวรปรัชญ์ไปอยู่ด้วย ช่วยแบ่งเบามาระสองสามมีรรยาด้วยความเต็มใจ

พอแม่สามีโทรแจ้งว่าหลานสามคนจะนอนบ้านนาง เย็นวันจันทร์จะไปส่งให้ที่บ้าน เป็นอันว่าเหลือเธอกับเขาตามลำพังใต้หลังคาเดียวกัน นลินจึงถือโอกาสนี้คุยเรื่องแผนการเรียนของลูกหลังว่างไม่ตรงกันสักที รับประทานอาหารเย็นเสร็จทีไรเขาก็เอาแต่เก็บตัวเงียบในห้องทำงาน เธอส่งลูกเข้านอน สวดมนต์ไหว้พระเสร็จภีมก็หลับก่อนทุกที

มือเล็กเคาะประตูไม้สีเข้มของห้องทำงานเขาด้วยความระมัดระวัง

“พี่ภีมคะ...”

“เข้ามา”

คนตัวเล็กกวางแผ่นกระดาษที่ร่างตารางเรียนพิเศษคร่าวๆ บนโต๊ะทำงานขณะที่สามียังไม่ละสายตาจากหน้าจอ

“บ๊วยากให้ลูกเรียนเสริมวิชาคำนวณกับภาษาไทยนะคะ”





“อ้อฮี้” ตอบไม่ใส่ใจ

“เป็นช่วงเย็นวันพุธกับศุกร์ ไม่ทับซ้อนกับเรียนว่ายน้ำ”

“เรียนที่ไหน”

“ที่บ้านเรานี่แหละค่ะ พิพเขาจะมาสอนให้”

ชายหนุ่มทางตากระตุกเมื่อได้ยินชื่อนั้น

“ประเทศไทยมีครูคนเดียวหรือไง ทำไมต้องเป็นมัน” วางมือจากงาน ทิ้งกายพิงเก้าอี้ กอดอกจ้องเมียตาชุ่น

“พิพจบปริญญาเอกจากอเมริกา ปัจจุบันเป็นอาจารย์คณะวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ บัวเห็นว่าเป็นโอกาสดีที่ลูกเราจะได้...”

เสียงฉีกกระดาษดังขึ้นก่อนเธอจะพูดจบ

“เกียรติประวัติสูงส่ง” ขยำเศษกระดาษแผ่นนั้นปลงพื้น

นลินรับไม่ไหวแล้ว หันหลังตรงดิ่งออกจากห้องทันที

“อย่าเดินหนีพีนะ”

เขาไม่รับฟังเธอ เธอก็ไม่จำเป็นต้องฟังเขาเช่นกัน เร่งฝีเท้าไปให้ไกลจากตรงนี้

“บัว!” เขาลุกตามมาติดๆ พอเปิดประตูห้องนอนพบเธอกำลังจัดเสื้อผ้าลงกระเป๋าเดินทางใบเล็กยี่งพานให้อารมณส์เสียหนักขึ้นอีก

“จะไปไหน”

“ไปไหนก็ไปค่ะ” เธอย้อน

“ถามดีๆ” ย่อกายนั่งยองๆ ใช้มือปิดกระเป๋าเดินทางไกลไปไกล

“ก็ตอบดีๆ ค่ะ” ลุกไปหยิบเสื้อผ้ากระจัดกระจายบนพื้น เก็บลงกระเป๋าใหม่

“ไม่ให้ไป” ตามมากระซอกต้นแขนให้ลุกยืน จะได้หยุดมือ





ทำเรื่องบ้าๆ นี่เสียที

“ปล่อยบ๊วนะ!” เธอสะบัดตัวออก เขาเลยเตะกระเป่า
อะลูมิเนียมกระแทกมุมห้องบูบ

“คนหยาบคาย”

“ห้ามไปไหนทั้งนั้นจนกว่าจะคืนลูกให้พี่”

หญิงสาวปิดหน้า ปล่อยโฮ เธอแต่งงานกับบอสูรหรือไร



ตกตึกเขานอนกายหน้าผาก จ้องตากับเพดานพรางฝ้าร้อ
เจียบๆ ปานนั้นลินน่าจะสวดมนต์เสร็จและออกจากห้องพระแล้ว
แต่เหตุไฉนยังไม่มาปรากฏตัวในห้องนอน หรือกำลังคุยโทรศัพท์
กับมัน ให้ตายเหอะ เขาเกลียดความหวาดระแวงนี่จริงๆ แวดตาเธอ
เปล่งประกายขึ้นชมตอนสาธยายประวัติการศึกษา จะไม่มีหน้าไหน
เข้ามาแทรกกลางระหว่างที่เราทั้งคู่ยังอ่อนแอเด็ดขาด

ร่างสูงผุดลุกจากเตียงสาวเท้าไปดูที่ห้องพระไม่พบ จึงแหม้ม
ประตูลูกกุญที่ละบาน อยู่ห้องโปรดนี่เอง นลินกำลังนั่งเรียงใบงาน
ยับยู่ยี่ใส่แฟ้มให้ปวรปรัชญ์บนเตียง บนพื้พิมพ์ไปพलग ลูกเขาเพิ่ง
เข้าเรียนชั้นอนุบาลหนึ่ง ไม่เอาอะไรทั้งนั้น สนแต่เล่นอย่างเดียว
แม่ต้องเคี่ยวเข็ญจนแทบจะเรียนแทนแล้ว

“ว้าย” อุทานตกใจ ถูกกอดรัดจากข้างหลังโดยไม่ทันตั้งตัว

“ไปนอนได้แล้ว” เสียงทุ้มกระซิบข้างหู

“อีกเดี๋ยวก็เสร็จแล้วค่ะ” เธอเกาะมือใหญ่ออกจากเอว ทราบ
จุดประสงค์ที่มาตามถึงนี่ดี

ชายหนุ่มส่งเสียงจี้จี้รำคาญใจ หยิบแฟ้มงานลูกไปวางที่อื่น
ก่อนหันมาสานต่อ ประกบริมฝีปากกรรยาอย่างหิวกระหาย มือลูบไล้
ตามเนื้อตัว เปลื้องผ้าเธอออกอย่างรวดเร็ว

“อ้อ ไม่ค่ะ” เบี่ยงกายหนี สองแขนบังหน้าอกไว้





เขาก็ไม่เหมือนกัน ถอดเสื้อนอนตอนปลางพื้น

“ไม่เอา บัวไม่พร้อม”

“ไม่พร้อม? หมายความว่าไง” ร่างกายเธอดีแล้ว ไม่พร้อมอะไรอีก

“ยังไม่พร้อมมีเด็กค่ะ” ตอบพลาถความหาเสื้อมาใส่

“ไม่เอายากมีลูกกับพี่?” สองมือตึงสะโพกผายมาไกล ทำให้หญิงสาวเสียวลั๊กหงายหลังล้มนอนราบ

ไม่ใช่เหตุผลนั้น หากจะมีอีกคนก็ขอให้เกิดจากความรักเรามากกว่าความอยากเอาชนะของเขา แต่อีกฝ่ายกลับเข้าใจไปคนละทาง ใช้ปลายนิ้วปลุกเร้ากลางใจสาวด้วยแรงไม่เบาหนัก

“อย่าค่ะ...” กำข้อมือเขาแน่น

“ทำไมอะ! นี่ผัวนะบัว” ตรึงข้อมือเล็กไว้เหนือศีรษะ อาการหวงตัวของเธอทำเขาหงุดหงิดมากๆ เลยละ

“ผัวที่ไหนกันโล่เมีย” สะอื้นให้ด้วยความน้อยใจ

“แล้วเมียที่ไหนรู้ว่าผัวตัวเองไม่ชอบหน้ามัน ยังพยายามพาเข้าบ้านอยู่ได้”

“พี่ก็ไม่มีเหตุผล...”

“แล้วไง” ไม่ยี่หระต่อคำตัดพ้อ ดิ่งดันดันดันเข้ามาจนสำเร็จ

“คนใจร้าย” ผลักหน้าท้องที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อออกอย่างสิ้นหวัง ไม่สะทกสะท้านสักนิด

“ไม่เคยบอกสักคำว่าใจดี คึนลูกมาให้พี่ก็พอ”

แล้วของขวัญจากฟ้าก็มาจริงๆ มาในวันที่เธอไม่ทันตั้งตัว นลินเม้มปากเป็นเส้นตรง ก้มมองที่ตรวจครรภ์ในมือ พอประจำเดือนหายก็รีบมาตรวจ กลัวชะล่าใจแล้วจะพลาดเหมือนคราวก่อน และก็สนใจเขาขณะที่เธอไม่พร้อมสักนิด ลูกชายสามคนอยู่ในวัยกำลังซนเล่นเอาพ่อแม่หมดแรงทุกวัน ยิ่งจนพอจะกลบเกลื่อน





รอยร้าวไปได้บ้างก็จริง แต่การมาถึงของลูกคนนี้จะเปิดแผลเก่า หรือเยียวยาหัวใจ หญิงสาวไม่มีคำตอบ ในเมื่อเขาต้องการเพียงลูก จากเธอ

ว่าที่คุณแม่เก็บที่ตรวจครรภ์ลงลิ้นชักอ่างล้างหน้าในห้องน้ำ ขอทำใจอีกนิดจะบอกพ่อของลูก หากเวลาที่ไมเข้าข้างเธอ ตกตึก คือนั่นเจ้าของร่างสูงน่องผ้าเช็ดตัว หยดน้ำเกาะปลายเส้นผม เปิด ประตูออกจากห้องน้ำด้วยสีหน้าเอาเรื่อง ถือที่ตรวจครรภ์ตรงมาหา ขณะเธอกำลังจะทอดกายนอนบนเตียง

“คิดจะบอกกันตอนไหน”

เธอมองหน้าเขา ไม่มีแววยินดีปรากฏ

“บัวเพิ่งตรวจเมื่อกลางวันเอง...”

ภีมครุ่นคิด ก้มมองอุปกรณ์ในมือ “คราวนี้ดูแลตัวเองดีๆ ด้วย” ลังลังๆ แล้วหันหลังกลับเข้าห้องน้ำตามเดิม ทิ้งเธอไว้กับความรู้อีกน้อยเนื้อดำใจท่วมท้น

เสมือนฝันร้ายครั้งเก่ายังตามหลอกหลอนไม่พอจึงเกิดเหตุ เดจาวูทดสอบจิตใจเธออีก

ปวรปรัชญ์เป็นลูกที่เลี้ยงยากสุด อยู่กับย่า ย่าก็ตามใจจน เสียนิสัย อยู่กับพ่อ พ่อก็มักดูจนเกือบได้ฟาดไปหลายที อยู่กับแม่ ทำตัวน่ารักได้ไม่นานก็แผลงฤทธิ์ แต่เพราะเธออยากบ่มเพาะและ แก้ไขพฤติกรรมไม่ฟังประสงค์ทั้งหลายจึงยังใจเย็นได้ แม้หลายครา ท้อใจ หน่ายใจกับความซนระดับพระกาฬ เช่นคราวนี้ที่ไม่ยอม ทำการบ้านตามเคย อะไรที่เกี่ยวข้องกับตำรา ลูกชายคนเล็กจะไม่รับเลย

“ไปรดมาทำการบ้านกับแม่ก่อนครับ”

ลูกเธอนอนคว่ำกับพื้น แก้มแนบหลังมือข้างหนึ่ง อีกข้างถือ เครื่องบินลำใหม่ไม่ยอมปล่อยให้ทำหุวนลม แม่นั่งรอที่โต๊ะญี่ปุ่น





ใกล้ๆ ก็หาได้สนใจ

“โปรด...”

“แม่ เด็กๆ มาจากไหน” จู่ๆ ก็ถามขึ้น

“นกระสาคาบมาให้พ่อแม่ที่บ้านจ๊ะ”

“นกระหอยอะ” ผงกศีรษะ ตาลุกวาว

“นกระสาครีบ”

“เป็นยังไง”

“จะงอยปากยาวๆ แบบนี้ใช้คาบเด็กมาส่งพ่อแม่” เธอทำมือประกอบ

“นคาบโปรดมาให้แม่หอยอะ” คลานมาใกล้ แกวตาดันตื้นตื้น
แม่พยักหน้า

“มาทางไหน”

“เข้ามาทางหน้าต่างนั่นไง” ชี้ไปทางบานหน้าต่างแถวนั้น

ลูกชายทำหน้าที่เหมือนเข้าใจที่มาของตนแล้วล้มตัวนอนบนพื้น
ตามเดิม

“คราวนี้มาทำการบ้านกับแม่ก่อนเร็ว เสร็จแล้วแม่จะให้เล่น”
กระตุนด้วยรางวัลล่อใจ แต่มันไม่เคยได้ผลอย่างไรก็ยังไม่ได้ผล
อย่างนั้น

“โปรดไม่อยากร้านนี้” เริ่มทำเสียงงอแง

“ไม่ทำก็ไม่มีกรบ้านส่งครูนะ” พยายามให้เหตุผล

เด็กก็คือเด็กวันยังค่ำ ปวรปรัชญาไม่เข้าใจหรือกว่าไม่ส่ง
กรบ้านครุจะมีผลเสียอะไรตามมา

“ก็โปรดไม่อยากร้าน” กระถดตัวถอยห่างจากแม่

นลินถอนหายใจ ถึงโรงเรียนมีนโยบายไม่ให้การบ้านเด็ก
ทุกวัน แต่วันไหนที่มี เธอจะเหนื่อยและเครียดเป็นสองเท่า

“เพื่อนคนอื่นเขามีกรบ้านส่งครุ โปรดจะไม่มีส่งคนเดียวอะ





ลูก” ลูกมาตามจับและวนกลับมาอีกรอบเดิม ปวรปรัชญ์อแง
ถีบแข่งถีบขา ดิ้นหนี หญิงสาวคอยระมัดระวังไม่ให้โดนท้องน้อย
ทว่ายังโดนหน้าแข้งอยู่ดี

“โปรด!” พ่อของลูกเข้ามาทันเห็นเข้าพอดี

ลูกชายหน้าตื่น ตกใจเสียงปานฟ้าร้องนั่น ร้องไห้จ้าวิ่งไป
หลบหลังแม่

ก็มีก้าวตุ่มๆ ตรงมาหา คว่าไม่บรรทัดแถวนั้นติดมือมาด้วย
“มานี่”

ใบหน้าเล็กๆ ที่มีส่วนเหมือนกันกับนลินคนละครึ่งโผล่มาดู
ก่อนสายซ้าๆ

“เมื่อไหร่ทำอะไร” ดึงตัวลูกชายออกมาจากหลังแม่

ปวรปรัชญ์สะอื้นฮักๆ

“กอดอก” คราวนี้เขาหมดความอดทนจริงๆ นับวันซักคือใหญ่
เงื้อมมือที่ถือไม้บรรทัดพาดลงกัน

“พอแล้วค่ะ” นลินเอาแขนกันไว้จึงโดนท่อนแขนเธอแทน
ขณะที่ลูกกลัวท่าทางซึ่งซ้งของพ่อจึงร้องหนักกว่าเดิม แม่กำลัง
จะกอดปลอบ แต่พ่อเอาตัวไปยืนหันหน้าเข้ามุมเสียก่อน

“จะทำอีกไหม”

เด็กน้อยสะอึกสะอื้นสายหน้า

“ยืนตรงนี่จนกว่าพ่อจะมาเรียก”

รีบพยักหน้ารับฮักๆ

กำราบลูกเสร็จก็ส่งสัญญาณให้แม่ของลูกตามมาที่ครัวก่อน
ลดเสียงเบาแทบกระซิบถาม แต่สีหน้ายังไม่คลายกังวล

“โดนตรงไหนหรือเปล่า” เผลอกำตันแขนเล็กทั้งสองข้าง

“ไม่โดนค่ะ”

“พี่บอกให้ดูแลตัวเองดีๆ ใจ ถ้าโปรดไม่อยากทำก็ไม่ต้อง





เคียวเซ็ญ เรียนแค่ชั้นอนุบาลจะเอาอะไรนักหนา บัวจะเหน้อยเอาเปล่าๆ”

“ทำแบบนี้ก็เสียวินัยหมดลึคะ ตาไปรดยังไม่ชอบเรียนอยู่ด้วย”

“ช่างปะไร บัวปล่อยให้ลูกก้าวร้าวใส่จะอันตรายต่อตัวตัวเอง พี่ต้องลงโทษให้หลานจำเสียบ้าง”

“อย่าตีไปรดนะคะ...” รีบดึงไว้เพราะร่างใหญ่หันหลังจะไปจัดการเด็กคือ

“ลูกยังเด็ก บัวจะค่อยๆ สอนเอง”

“บัวใจดีเกินไปนะสิ ลูกถึงได้ใจ” หลบตามองมือเล็กกำชายเสื้อตนมันเลยไปถึงท่อนแขนขาพองที่ขึ้นปื้นแดงจากการโดนไม้บรรทัดพาดเมื่อครู

“ดูแลลูกในห้องให้ดีก็พอ ถ้าดีื่อนักพี่จะส่งไปอยู่กับคุณแม่” ลูบแขนเมียเบาๆ

นั่นเท่ากับส่งเสริมพฤติกรรมไม่รับผิดชอบของปวรปรัชญ์ ครั้นจะเอ่ยปากแย้ง ชายหนุ่มก็วางมือบนหน้าห้องเบนราบเป็นการตัดบท ลูกของเขาจะต้องอยู่รอดปลอดภัย



ปวรปรัชญ์กลับมาทำตัวน่ารักราวเวดดาน้อยๆ กับแม่อีกครั้ง หลังถูกส่งไปอยู่กับคุณหญิงหนึ่งสัปดาห์ พอออกพอใจที่มีคนคอยพะเน้าพะนอจึงว่าง่ายเป็นพิเศษ ยอมเชื่อฟังนั่งทำการบ้านจนเสร็จโดยไม่อิดออด กระทั่งลับหลังนลินถึงเพลงฤทธิ์เงียบๆ คนห้องอ่อนๆ เห็นเข้าเกือบลมจับ ปล่อยให้ลูกนั่งเล่นในห้องนอนตนแป็บเดียว กลับเข้ามาอีกทีหน้าจอทีวีขนาดยักษ์มีรอยแตกกร้าวกลางจอ

“ไปรดทำอะไรนะลูก!”





ลูกชายคนเล็กยื่นประจันหน้าจอสุงใหญ่กว่าตนหลายเท่า เอารีโมตในมือตีที่จอ

“โปรดจงดุ” ที่วีโตนกระแทก ลูานโอนเอนและล้มคว่ำในที่สุด

“ระวัง!” หญิงสาวกรี๊ดร้องลั่น คว่ำตัวลูกออกมาได้ทันแต่ไม่พ้นเท้าตัวเองโตนทับ

“แม่...” ยืนตัวสั่นตกใจอยู่ไม่ไกล เบะปาก ตั้งท่าจะร้อง

เสียงของหนักหล่นกระทบพื้นโครมเรียกให้พ่อกับลูกแผดวิ่งมาดู ภูมิภาคนั้นหายใจ ใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม นลินตัวติดเสามือข้างหนึ่งยึดชั้นวางทีวีไว้ ขยับตัวลำบากเพราะเท้าโตนทับอยู่

“บ๊ว!” รีบเข้ามายกออกแล้วอุ้มเธอมานั่งที่เตียง

“บั้นบอกแม่บ้านเอาชุดปฐมพยาบาลขึ้นมาให้พ่อที ป้อนดูน้องด้วย”

ปรวีร์วิ่งลงจากบ้านขณะที่ปรวรินทร์กอดไหล่ห้องชายที่กำลังเสียววิญไว้หลวมๆ

“ปวดหรือเปล่า” ถามเสียงเครียด ลูบเท้าเล็กเบาๆ

“นิดหน่อยค่ะ”

“ทำแผลก่อนค่อยไปเอกซเรย์ดูว่ากระดูกเท้าแตกไหม”

รับอุปกรณ์ทำแผลมาจากแม่บ้านท่ามกลางสายตากังวลของลูกชายสามคนก่อนฝากลูกไว้แล้วพาแม่ของลูกออกไปโรงพยาบาล

ผลปรากฏว่ากระดูกไม่แตก แต่เท้าเธอบวมแดงขึ้นอย่างน่ากลัว เดินลงน้ำหนักไม่ได้ ต้องใส่เฟือกอ่อนและนั่งรถเข็นชั่วคราว

“พี่บอกให้ดูแลตัวเองดีๆ ใจ” ต่อว่าทันทีที่ขึ้นมานั่งบนรถเข็นเรียบร้อย

“มันเป็นอุบัติเหตุที่นี่ค่ะ” ตอบอย่างอ่อนล้า

“ตาโปรดทำอะไร”

“ลูกคงจำวิธีเปิดทีวีด้วยรีโมตมาแต่ทำไม่เป็น เลยเอารีโมต





ตีหน้าจอล้ม ตีที่บัวดึงออกมาทัน”

เขาพ่นลมหายใจ เสยผมลวกๆ “พีต้องดูเสียบ้าง”

“อย่างนะคะ” ลั่นหน้าปฏิเสธ

“โปรดยังเด็ก ไม่รู้ความ อีกอย่างมันเป็นอุบัติเหตุไม่มีใคร
อยากให้เกิด ขึ้นดูไปก็ร้องไห้โยเยเปล่าๆ ครั้งนี้คงเซ็ดทาบแล้ว
ละคะ”

“ไต่กันเข้าไปถึงไม่ได้เรื่องแบบนี้!” หันมาดุเธอแทน พลันให้
ความน้อยใจ อึดอัด อัดอั้นก่อนหน้าที่เกือบกดไว้ปะทุขึ้นมา น้ำตา
ร่วงพรู

“บัว...” หักหัวรถจอดข้างทางเพราะเมียร้องไห้อย่างหนัก

“พี...” เอื้อมมือจะลูบศีรษะปลอบ แต่เธอปิดตอก

“บัวผิดอะไรหนักหนาคะ ไม่พอใจก็ไล่บัว ทั้งที่บัวก็เสียใจ
เรื่องลูกเหมือนกัน บัวไม่ตั้งใจ...มะ ไม่รู้ว่าเขามา” พูดได้เท่านั้น
ก็สะอึกสะอื้นจนต่อไม่ได้

สำนึกวินาทีนี้เองว่าทิ้งบาดแผลทางใจไว้กับเธอมากมาย

“บัว...พีขอโทษ พีปากไม่ดีเอง แต่พีไม่เคยคิดจะหย่าหรือ
ไล่บัวไปจริงๆ นะ”

นลินยังคงก้มหน้าร้องไห้

“พีขอโทษ ตบปากพีก็ได้” กำมือเล็กตบปากตัวเอง ให้ทำอะไร
ก็ได้ ขอแค่เธอหยุดร้อง

“ปล่อยเถอะ” เธอดึงมือคืน เซ็ดน้ำตาแล้วพูดต่อ

“พีก็ต้องการลูกจากบัวเท่านั้น ไม่ได้สนใจว่าบัวรู้สึกยังไง”

“พีรักบัว อยากมีลูกหลายๆ คนกับบัว...” เขาก็ดริมฝีปาก
คล้ายซึ้งใจ พูดไปก็กลัวเสียฟอร์ม

“พีทนไม่ได้ที่บัวเห็นมันสำคัญกว่าพี”

เธอหันขวับมองเขา “พิพ พานิน ค่ะ แล้วบัวก็ไม่ได้เห็นเขา





สำคัญกว่าด้วย พี่гимพาลทำร้ายคนไปทั่วไม่ได้หะคะ”

“พี่ไม่ได้ทำร้ายคนไปทั่ว พี่ทำร้ายคนที่จับเมียพี่ครับ”

“เราคบกันด้วยความบริสุทธิ์ใจค่ะ”

เขากุมมือเธอมาแนบแก้ม “พี่รักบัว ไม่เปลี่ยนใจ บัวก็ห้ามเปลี่ยนด้วย... ลูกคนนี่ถือเป็นของขวัญ พี่สัญญาจะดูแลทะนุถนอม บัวไปตลอดชีวิต ยกโทษให้พี่ได้ไหมครับ” จูบฝ่ามือแผ่วเบา

“พี่гимต้องสัญญามาก่อนค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าซึ่งขัง ยอมรับทุกเงื่อนไข

“ห้ามไล่บัวอีก”

“ไม่ไล่ ไม่มีวัน สาบาน” โน้มจูบปากแดงสดไวๆ ทีหนึ่ง

“ลด ละ เลิกความหึงหวงลงบ้าง”

“ถ้าบัวเลิกคบมัน”

“บัวจะไม่เลิกคบใครเพราะพี่гимหึงค่ะ”

เขาส่งเสียงซัดใจในลำคอ กัดฟันยอมรับในที่สุด

“พี่จะพยายาม”

“ถ้าพี่гимใจร้ายกับบัวอีก บัวจะไปค่ะ” จ้องตาเขาอย่างแน่วแน่

“ไม่หะบัว อย่าไปจากพี่นะ พี่ยอมรับว่าที่ผ่านมาไม่ใช่สามีที่ดีนัก ให้โอกาสพี่อีกครั้งแล้วพี่จะไม่ทำให้บัวเสียใจ”

เธอหลุบตามองหน้าห้องตัวเองก่อนเอ่ย “ขอดูพฤติกรรมก่อนนะคะ”

“ได้เลย บัวอยากดูนานเท่าไรก็ไม่มีปัญหา” รีบรับปากอย่างน้อยเธอก็ยังไม่ไปไหน

นลินพยักหน้าตกลงด้วยท่าที่สงบนิ่งขึ้น

ทั้งสองกลับถึงบ้านในเวลาเกือบห้าทุ่ม พบว่าสามหนุ่มน้อยยังไม่เข้านอน นั่งตาบรีออร์อในห้องรับแขก พอเห็นพ่อเข็นแม่เข้ามา ลูกชายคนเล็กก็วิ่งปร้อเข้าหา





“แม่” น้ำเสียงดีใจ เตรียมพุ่งตัวเข้าไป แต่ที่ริมคว้าม้าอุ้มไว้เอง

“แม่” สะบัดตัวจะลงไปหา

“แม่เจ็บอยู่ โปรดทำทีวิลัมทับเท้าแม่ เห็นไหมนั่น”

เขาพยักพยิตให้ลูกลมองตาม

“ฮือ โปรดอย่ากดู” รู้ว่าทำผิดจึงซบไหล่อ่อนพ่อ

“ถ้าอยากดูให้เรียกพ่อ แม่ หรือพี่แม่บ้าน”

“คับ” ตอบรับเสียงใส

ฝาแฝดเข้ามาผลัดกันกอดแม่คนละทีก่อนพ่อประกาศเรื่องสำคัญ

“ตอนนี้ในห้องแม่มีน้อง โปรดเล่นแรงๆ กับแม่ไม่ได้นะลูกน้องจะเจ็บ”

ปวรปรัชญ์ตาโตส่ายหน้าไม่เชื่อ “เด็กๆ มากับนก”

“ฮือ” ภูมิภาคโน้มไปฟังซัดๆ อีกที

“เด็กๆ มากับนก”

“นกอะไร”

“นกคาบเด็กมาให้พ่อแม่ทางหน้าต่าง” ซึ่ไปที่หน้าต่างประกอบ

“บัวบอกลูกเองว่านกกระสาคาบเด็กๆ มาส่งให้พ่อแม่ล่ะคะ”

นลินอธิบาย

“อ้อ...เด็กต้องนอนในห้องแม่ก่อนแล้วนกกระสาถึงจะคาบมาส่งตอนอายุเก้าเดือน โปรดเลยทำห้องเจ็บไม่ได้” เขาพยายามพูดให้เข้าใจง่ายสุด

เด็กน้อยเกาศีระขงงแต่ก็รับปากพ่อว่าจะไม่ทำห้องเจ็บไม่กี่เดือนถัดมาพ่อก็ประกาศด้วยสีหน้ายิ่งกว่ายินดีว่าห้องในห้องแม่เป็นผู้หญิง ปวรปรัชญ์เฝ้านับวันรอ อยากเห็นนกกระสาคาบน้องในท่อผ้ามาส่งพ่อแม่กับตาเหลือเกิน บางวันยืนจ้องหน้าต่าง





บานกระจกได้นานสองนานจนพ่อฆ่า พ่ออารมณ์ดี ยิ้มหัวกับเขา
มากขึ้น พร้อมกับซื้อพานินที่ค่อยๆ เลื่อนหายจากความทรงจำ...

ตั้งนั้นปวรปรัชญ์จึงไม่เข้าใจ เหตุใดพานินจึงได้อย่างแท้
เข้าบ้านไวยัจนีในวันนี้



3

แย่ง



“พีโปรด” ปานนลินสวมชุดเดรสสีหวาน เก๋ล้ำมหลวมๆ กอดคอปากันยิ้มหลานชายวัยสิบสามเดินมาหาพี่ชายที่ยืนล้วงกระเป๋า กางเกง จิบไวน์ในสนาม ชมพิธิ์แลกแหวนรอบที่เท่าไรไม่รู้ของ พ่อกับแม่อยู่ห่างๆ

“หือ”

“ปลื้มไม่ยอมพุดกับป๊อปแล้ว” ฟ้องงอนๆ

“ป๊อปก็อย่ากวนหลานสิ” ขยี้ผมลูกชายอย่างเอ็นดู

“อาป๊อปบอกว่าของแบบนี้มันเรื่องธรรมชาตินะ” ยังพยายาม โน้มคอปากันยิ้มที่สูงกว่าอาลงมาหา

“ฮือ...” หนุ่มน้อยมุดตลอดแขน หนีไปยืนข้างพ่อ

“เริ่มโตเป็นหนุ่มก็ไม่สนใจอาละนะ” อาสาวทำซะเอว

“ก็เสียงปลื้มเหมือนเบ็ดอะ” หนุ่มน้อยแย้ง พอนึกขึ้นได้ว่า
เปลอพุดจิ้งยกมือปิดปาก

ปานนลินหัวเราะเสียงใส สนุกที่ได้แกล้งปากันยิ้ม





“ปลี้มชิมใหม่” พรพรรณยืนยื่นแก้วไวน์ในมือให้
ลูกชายรับมาดื่มก่อนทำหน้าที่บิดเบ้ หากความอร่อยไม่เจอ
ยื่นแก้วคืนพ่อแล้วเดินตุ๋มๆ ไปหาน้ำเปล่าล้างปาก
“โอ้ ปลี้มน้อยของอาบีบ พี่ไปรดก็หาทำ”
“อ้าว ลองกับพ่อดีกว่าไปลองนอกบ้านนี่”
“แล้วพี่ไปรดมาชุ่มดูอะไรอยู่ตรงนี้ตั้งนาน ยังไม่เมื่ออีกเธอ”
เธอหมายถึงความรักของพ่อแม่ที่ฉายประจำ

“ดูนั่น” บู้ยไบ้ไปทางชายร่างสูง สวมสูทกับกางเกงสแล็ค
สีเทาอ่อน เสื้อเชิ้ตขาวดำใน ปลดกระดุมเม็ดบน ไม่สวมเนกไท
ถือช่อดอกไม้จัดแต่งหรูหราเอามามอบให้แม่

“หือ เพื่อนแม่เธอ”

“แม่มีเพื่อนผู้ชายก็แปลก”

“เขาเป็นใครเธอคะ ดูมีอายุแล้วแต่ยังหล่อไม่เบา”

“พี่จำได้เลาๆ ว่าเขาเป็นรุ่นน้องแม่”

“อ้อ...” เธอลากเสียง

“ที่พ่อไม่ชอบหน้าเธอมากๆ”

“พ่อชอบหน้าผู้ชายคนไหนบ้างเล่า” ปานนลินกลัวหัวเราะ

“ลูกกับหลานชายตัวเองไง”

“ก็จริง นี่พี่ไปรด วันเสาร์นี้ไปขอยืมรถหน่อยสิ นะๆ”

ฉีกยิ้มหวานอ่อน

“เอาไปไหนอีก” รถที่ว่าเป็นลัมโบร์กินีสุดรักสุดหวงของเขา
เครื่องแรงถูกใจน้องสาวนัก

“พี่ไปขอให้ไปช่วยงานแต่งลูกค้าที่โรงแรม” ปานนลินไม่มี
งานประจำ ถูกเลี้ยงมาราวเจ้าหญิง พ่อไม่ได้คาดหวังให้ทำอะไร
นอกจากเสวยสุขบนกองสมบัติ แต่เธอเป็นคนอยู่หนึ่งไม่ได้ ต้อง
หางานทำเสมอ หากพี่ชายขาดเหลือสิ่งใดก็มักให้ช่วย





ซึ่งหญิงสาวก็เต็มใจ ไม่ว่าจะเลี้ยงหลานตั้งแต่ยังแบเบาะหรือขับรถไปส่งเรียนพิเศษในวันหยุดก็อาบิบคนนี้คนเดียว

งานนี้ก็เช่นกัน เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดระลอกล่าสุด ทำให้โรงแรมหกดาวของครอบครัวที่ปรวัธนบริหารอยู่ดำเนินนโยบายจำกัดจำนวนแขกที่เข้าร่วมงานมงคลเหลือเพียง 30-50 คน และต้องฉีดวัคซีนครบสองเข็ม บวกลบบญาติว่าสาวรวมถึงแขกทั้งสองฝ่ายแล้วจึงแทบเป็นไปได้ที่จะชนที่มออร์แกไนเซอร์มาเพิ่มความแออัดอีก

หน้าที่นี้ตกเป็นของปานนลิน บริการเสริมพิเศษของทางโรงแรมที่ไม่เคยมีมาก่อน น้องนุชสุดท้องช่วยดูแลสักกะเบือยันเรือรบ ทำสายกันประตูแฮนด์เมด จัดชุ้มดอกไม้ เรียงลำดับพิธีการและกระทั่งเป็นพิธีกรในวันงาน

“อ้อ เอาไปสิ” พี่ชายล้วงกุญแจออกจากกระเป๋าแกงโยนให้

“ขอบคุณค่ะ คุณชายโปรด” กอดเอวเขาไวๆ ทีหนึ่งก่อนวิ่งกลับเข้าบ้านอย่างลิ่งโลด



คำ วันศุกร์ปานนลินควบล้มโบร์กีนี้มาจอดในลานจอดรถวีวีไอพีของโรงแรมเพราะต้องค้างที่นี้เพื่อเตรียมงานในตอนเช้ามีหญิงสาวฮัมเพลงอารมณ์ดี ชั้นนี้รถจอดน้อย คนไม่พลุกพล่านสวมหน้ากากอนามัยเรียบร้อยก็หอบของพะรุงพะรังก้าวลงจากยานพาหนะคันหรรู

ทันใดนั้นเสียงกระหึ่มของเพอร์ราวีสีแดงเพลิงรุ่นฮิตของบรรดามหาเศรษฐีก็ฟุ้งปานกระสวยปาดหน้าเธอขณะกำลังจะก้าวเข้าโรงแรม ทำเอาสะดุ้งโหยง หน้อย ขับรถมีมารยาทกว่านี้ไม่ได้หรือไงยะ แอบค่อนข้างอดใจในใจ อยากชะลอฝีเท้าดูหน้านักเขียว แต่ช่างเถอะ มึงงานจุกจิกให้จัดการเยอะเยาะ ร่างเล็กส่ายหน้าระอา





กระชับสายกระเป่าสะพายก่อนหันหลังเข้าตัวอาคาร

หญิงสาวแหวะลิ้นบิ๊ซันย์ลึบสี่ เพราะนัดผู้จัดการฝ่ายขาย ผู้ถือกุญแจเปิดห้องแกรนด์บอลรูมสถานที่จัดงานชั้นยี่สิบห้าเอาไว้ อีกฝ่ายสวมมชุดยูนิฟอร์มมียืนรออยู่ ปรีเข้ามาทักทายและช่วย คุณหนูเล็กถือของ

“สวัสดิ์ค่ะคุณบิ๊บ” หล่อนแยงงุนน้อยใหญ่ไปถือแทน

“สวัสดิ์ค่ะพี่ยา” ศวรรยาเคยเป็นผู้ช่วยเลขานุการของพี่ชายเมื่อ หลายปีก่อน

“เชิญเลยค่ะ” ก้าวกระฉับกระเฉงนำไปที่ลิฟต์

“ขอบคุณค่ะ”

ผู้จัดการสาวเปิดประตูให้ปานนลินสำรวจการตกแต่งและความพร้อมของสถานที่ ด้วยความเกรงใจที่ทำให้ศวรรยาเลิกงานช้า และทั้งชั้นก็น่าจะมีกันเท่านั้นจึงออกปากให้กลับก่อนได้เลย เธออยู่ ไล่เช็คกลิสต์อีกไม่นานก็จะขึ้นไปพักผ่อนบนห้อง

“งั้นพี่กลับก่อนนะคะคุณบิ๊บ”

“ค่ะพี่ยา” โบกมือลาหย้อยๆ

“เอาละ” สุดลมหายใจ กลับมาอ่านรายการของที่เตรียม ในมือถือ

“ตั้งขบวนชั้นหมากจูดนี้...” เธอแปะเทปมาร์กกิ่งไว้แล้วขยับ ไปยังสถานีต่อไป

“กั้นประตู” หันรีหันขวางหาที่วางสายกั้นประตู จะวางบนพื้น คงไม่เหมาะ เลยซ่อนไว้ใต้โต๊ะวางกล่องใส่ซอง

“คราวนี้พิธีกรกล่าวเปิดงาน...” พี่มทำทวนคิดตัวเองไปพลาง ก่อนชะงักงันเพราะเสียงฝีเท้าคน ชั้นนี้ปิดทำการแล้วและควรจะมีเธอคนเดียวไม่ใช่เธอ ปานนลินกลั้นหายใจ ไม่ได้หุ้ผาดแน่นอน เสียงฝีเท้าคนจริงๆ





“ใครนะ” ตะโกนถาม

“ไม่มีเสียงตอบรับ หรือจะเป็นรูปภ. เสียงย่าหนักๆ ยังขยับอยู่ แถวประตูทางเข้า คนตัวเล็กกรุดเขนเลื้อยขึ้น กำสเปร์ยขวดพริกไทย ในกระเป๋าสะพายแน่นแล้วค่อยๆ ย่องออกมาดู

มีเงาร่างสูงโปร่งยืนอยู่ตรงนั้น ว่าที่เจ้าบ่าวเธอ เธอยืน ระยะห่างราวหนึ่งเมตร กระแอมเล็กน้อยเพื่อบอกว่ามีตัวตนและ เขาก็หันมา

ชายหนุ่มผิวขาวจัด ใบหน้าดังมาราพรระติมากรรมรูปสลัก ต้นแบบคาแรกเตอร์ตัวละครที่หลุดออกมาจากเกมของเหล่าหลานชาย ผมสีน้ำตาลชอยสั้น สวมเสื้อเชิ้ตสีดำและกางเกงยีนส์สีเดียวกัน หล่อไฮก คำนี้แหละมั้งที่เหมาะสมกับเขา เธอเกือบเคลิ้มแล้วเชียว หากไม่หนีไปเห็นรอยสักแถวต้นคอ โพล่พื้นเสื้อพอประมาณ บอกไม่ถูกว่ารูปอะไร

นิ้วเรียวยาวขาวซีดของเขาคืบบุหรี่ปัดไฟ นัยน์ตามโศก แผงเย็นชำมองเธอหัวจดเท้า

“ชั้นนี้ปิดแล้วนะคะ” แจ้งแซกอย่างสุภาพ

“รู้ แค่อยากหาที่เงียบๆ” เสียงยังหล่อแสบ แต่กระด้างพิกล

“งั้นรบกวนเชิญคุณ...” ยังพูดไม่จบ อีตานี้ก็หันหลังลงลิฟต์ หน้าตาเฉย มารยาทยอดแย่เลย

ปานนลินถอนหายใจ โลกมันร้อน คนเลยเครียดมั้ง แล้ว กลับไปเตรียมงานของตนต่อ



อี กสิบนาทีที่เที่ยงคืนทุกอย่างก็เสร็จสิ้น ร่างเล็กบิดขี้เกียจ แก้วปวดเมื่อยตรงเข่าลิฟต์มุ่งสู่ห้องพักชั้นบนสุดของโรงแรม ที่ปวรปรัชญ์เคยครอบครอง ขึ้นไปเธอจะนอนแช่น้ำอุ่นให้หน้าใจเลย ทว่าขณะสาวเท้าไปยังห้องมุมสุดหมายเลข 4419 ก็ต้องชะงักก็กรอบ





เป็นธรรมดาที่เธอต้องเดินผ่าน 4418 ก่อน แต่ที่ไม่ธรรมดาคือ
ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังกอดจูบล้วงควักกันอย่างเร่าร้อนหน้าห้อง
หนุ่มหน้าหล่อเซ็กซี่ตัวนั่นเอง

เขาเหมือนจะรู้ว่าว่ามีบุคคลที่สามยืนมองกระอักกระอ่วนอยู่
จึงหยิบคีย์การ์ดในกระเป๋ามาทาบประตูเสียให้ลั่นเรื่องก่อนผลักคู่ชู้
เข้าไปข้างใน ใ้เท้าปิดประตูดังปัง

ผู้ชมหนังสือโดยไม่เต็มใจกุมไบหน้าเพื่อร้อน สมัยเด็กเคย
แอบเห็นพี่ชายตัวเองตอนลืบแปดบวมมาบ้าง แต่ไม่ได้ซัดระดับ
4HD ขนาดนี้ ผีหลอกแท้ๆ



พี่ก่อนได้ไม่ก็ชั่วโง่ปานนลินก็ตื่นมาทำหน้าที่ดำเนิน
พิธีการให้กระชับ ย่นย่อสุดเพื่อความปลอดภัยของทุกคน เวลา
9.30 น. หลังส่งตัวบ่าวสาวเข้าหอ แยกหรือก็ต่างทยอยลงไป
รับประทานอาหารร่วมกันที่ภัตตาคารจีนที่อยู่ถัดลงไปหนึ่งชั้น
พิธีกรสาวของงานลอบปาดเหงื่อ ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ทุกอย่าง
ผ่านไปได้ด้วยดี ประวัธน์ต้องตกรางวัลเธองามๆ เสียแล้ว

เธอส่งไม้ต่อให้ฝ่ายสถานที่ ยื่นไม้ค้ำคั้นพนักงานแถวนั้นแล้ว
รวมกระโปรงเดรสก้าวยาวๆ ไปที่ลิฟต์ ขึ้นไปเธอจะนอนแช่น้ำอุ่น
ให้สะใจ ต่อด้วยนอนชดบนเตียงนุ่มชดเชยเวลานอนน้อย และเป็น
อีกครั้งที่ฝันหวานถูกขัดจังหวะ แม้ไม่ใช่ด้วยหนังสือกลางวันแสดๆ
แต่คนเพิ่งเสร็จงานเหนื่อยๆ ก็อดหงุดหงิดไม่ได้

“พี่บัว...” ชายสวมสูททักซีโดก้าวมาขวางหน้า ปานนลิน
สูงเพียงอกจึงเห็นพินดอกไม้กัลล่อกเท่า่นั้น แยกที่มาร่วมงานแต่ง
ละเมอเรียกหาแม่เธอทำไม่เนี่ย

“พี่บัว” เขาตักทางไว้พอเธอเบี่ยงตัวหนี

“ไม่ใช่ค่ะ” เงยหน้าตอบ





แววตาเขาบอกว่าใช่

“คุณ...” เธอจำได้แล้ว หนูม้วยกลางคนรุ่นน้องแม่คนนั้น

“คุณคงรู้จักกับแม่”

“คุณเป็น...ลูกสาวพี่บัวเหรอครับ” ถามด้วยความประหลาดใจ
“ใช่ค่ะ”

“ผมรู้ว่าพี่บัวมีลูกชายสามคน วันก่อนไปร่วมแสดงความยินดี
วันครบรอบแต่งงานที่บ้านก็ไม่เจอคุณ เลยไม่รู้ว่ามีลูกสาวด้วย”

“อ้อ ฉันเป็นคนสุดท้ายนี่ค่ะ” ยิ้มผูกมิตร ภาวนาให้จบ
บทสนทนาไวๆ เธออยากแช่น้ำอุ่นจะตายอยู่แล้ว

“ผมพิพ พานิน ครับ อีม เรียกอาพิพก็ได้” จู่ๆ ก็ปรากฏ
ความขวยเขินบนใบหน้าเขา

“ป๊ป ปานนลินค่ะ”

“ปานนลิน...” เขาทวนชื่อนั้นเบาๆ

“เหมือนแม่?” เลิกคิ้วเป็นคำถาม

“ใช่ค่ะ พ่อตั้งให้”

“ถ้าไม่รังเกียจเชิญร่วมรับประทานอาหารกับเราไหมคะ อาเป็น
ผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาว ไม่มีใครว่าหรอก”

“เอ่อ” หญิงสาวอีกอึก ไ้หัวก็หัวอยู่หรอก กะจะสั่งอาหาร
รุมเซอร์วิสมากินทีหลัง

“นะคะ ถือเป็นการขอบคุณน้องป๊ปที่มาช่วยเป็นกรณีพิเศษ”

“ก็ได้ค่ะ” เสียงอ่อนเสียงหวานขนาดนี้จะปฏิเสธก็กระไรอยู่

ภัตตาคารจีนสำหรับการจัดเลี้ยงตั้งโต๊ะวันระยะห่างตาม
มาตรการที่กำหนดและนั่งได้เพียงโต๊ะละสองคนเท่านั้น พานิน
จึงเลือกโต๊ะติดหน้าต่าง วิวมุมสูงของเมืองฟ้าอมร เลื่อนเก้าอี้
ให้เธอนั่งเรียบร้อยก็ส่งสัญญาณขอเมนูอาหารจากพนักงาน

กินข้าวกับเขาไม่น่าเบื่อแน่ ตอนแรกคิดว่าการคุยกับคนอายุ





รุ่นราวคราวเดียวกับแม่ต้องสำรวจมจนไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่ นอกจากพานินจะดูหนุ่มแน่นกว่าอายุจริงแล้วยังทันสมัยจนเธอ ประหลาดใจ เข้าใจคนรุ่นใหม่เป็นอย่างดี

“อาชีพสอนวิชาอะไรหะอะ” ถามหลังเขาเอ่ยถึงประสบการณ์ การสอนนักศึกษารุ่นใหม่

“คณิตศาสตร์ค่ะ”

“ว้าว ยากนะเนี่ย”

“อืม แล้วแต่มุมมองมั้งคะ มันก็เป็นภาษาชนิดหนึ่งเหมือนกัน”

“ปีบไม่รู้รู้สึกชอบหรือไม่ชอบ แค่ต้องเรียนนะอะ”

“แล้วน้องปีบชอบอะไรอะ”

เธอเอียงคอคิด “ไม่รู้สิคะ ปีบคิดว่าตัวเองเป็นเบ็ดมากกว่า ให้ทำอะไรก็ได้ แต่ทำได้ดีหรือเปล่าไม่รู้”

“ไม่ชอบทำขนมเหมือนแม่หะอะ สมัยอาเรียนม.ต้น บ้าน อยู่ใกล้กัน พี่บัวกำลังพัฒนาฝีมือเลยชอบทำนั่นนี่มาให้ชิมบ่อยๆ” ยิ้มบางให้ความทรงจำในอดีต

“ก็พอทำได้ค่ะ แต่ไม่เก่งเท่าแม่หะอะ”

“ฝึกบ่อยๆ เดี่ยวก็เก่ง” เขาให้กำลังใจ

รับประทานอาหารเสร็จพานินจะกลับเลยจึงเดินมาส่งเธอ หน้าลิฟต์ ระหว่างรอเขายังคงทำที่ผ่อนคลายสบายๆ พลอยให้ ปานนลินไม่เกร็งไปด้วย หากจู่ๆ เมฆหมอกอิมครีมก็เข้าแทนที่ ในพริบตาพร้อมกับการมาของคนคู่หนึ่ง

ทั้งสองก้าวมารอลิฟต์เหมือนกัน ฝ่ายชายคือหนุ่มหน้าหล่อ คนนั้น ยังสวมชุดดำเหมือนเดิม ฝ่ายหญิงสวมเดรสเกาะอกสีขา วรองเท้าแตะ สะพายกระเป๋าราคาเรือนแสน สวมแว่นดำ คล้อง แขนเอาไว้อย่างเหนียวแน่น

คนเราสามารถยื่นหายใจรอลิฟต์ร่วมกันได้อย่างปกติสุข





หญิงสาวเชื่อเช่นนั้นมาตลอดชีวิต กระทั่งพ่อหนุ่มมารยาทยอดแย่
สาดสายตาซิงซังใส่เธอ...หรือเปล่านะ

ไม่ใช่

นัยน์ตาปวดร้าวคู้่นั้นส่งถ่ายความเคียดแค้นให้ชายที่ยืนข้างเธอ
พานินเลือกตอບสนองตรงกันข้ามโดยการเอ่ยทักเสียงนุ่ม

“พาย...”

เขาหันหนี ทำราวกับไม่ยากรู้จัก

“มาทำอะไรที่นี่”

หนุ่มหล่อแค้นเสียง “มาไม่ได้หรือไง”

ปานนลินภาวนาใจหายใจคว่ำ ลิฟต์ได้โปรดมาพร้อมกัน
สองตัวได้ไหม หมอที่นี่ไม่น่ารักเหมือนชื่อสักนิด



กลับถึงบ้านในช่วงค่ำ หญิงสาวก็ตรงเข้าอ้อนพ่อก่อนเป็น
อย่างแรก สมาชิกในครอบครัวต่างรับประทานมื้อเย็นกันหมดแล้ว
พ่อนั่งโซฟาในห้องนั่งเล่น โทรสมาร์ตโฟนหาข้อมูลพันธุ์กล้วยไม้
นำเข้าที่แม่อยากได้ เพาะพันธุ์กล้วยไม้เป็นงานอดิเรกล่าสุดของแม่

“พ่อขา” ลากเสียงมาแต่ไกล

“ขา”

“เหนื่อยเหนื่อย” ทิ้งตัวนั่งข้าง ศีรษะซบไหล่พ่อ

“งานเป็นไงคะ” แชนโอบไหล่ลูกสาว

“เรียบร้อยดีค่ะ แม่ล่ะคะ”

“อยู่ในเรือนเพาะชำนุ่น กำลังเท่อ”

“วันนี้بيبเจอคนรู้จักแม่ที่โรงแรมด้วยค่ะ”

“หือ คนไหนคะ”

“เขาบอกว่าชื่ออาพิพ เป็นรุ่นน้องแม่ วันก่อนก็มาบ้านเราด้วย”

ภิมโคลงศีรษะรับทราบ





“ละเมอมาทักป๊อปเป็นแม่ด้วยค่ะ สงสัยเหมือนจัด” กลัวหัวเราะ
เล่ากลาง

แต่ครั้งนี้แหละมั้ง ในอนาคตคงไม่มีเหตุให้เจอกันอีก คนหญิง
ลูกสาวจึงไม่มีความเห็นเพิ่มเติม

“ป๊อปเอาของไปเก็บบนห้องก่อนนะคะ” หอมแก้มบอก
ราตรีสวัสดิ์พ่อแล้วหอบถุงเสื้อผ้าขึ้นบ้าน

ปานนลินหิ้วตัวลงบนเตียงนุ่ม เปิดบันทึกในสมาร์ตโฟนอ่าน
รายการสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวัน งานจุกจิกเต็มไปด้วยรายละเอียด
ไร้ความหมายในสายตาหลายคน แต่ฝันเพื่อตัวเล็กๆ เหล่านี้
ไม่ใช่หรือที่ทำงานใหญ่ดำเนินต่อไปได้ บอกตัวเองเช่นนั้นเสมอ

มองภายนอกเธอเพียงพร้อมทุกกระเบียดนิ้ว คาบซ้อนเงิน
ซ้อนทองมาเกิด ได้รับความรักเต็มเปี่ยมจากทุกคน เป็นสิ่งล้ำค่า
ที่มาถึงในวันที่พ่อแม่ต้องการมากที่สุด เกิดมาเพื่อเป็นความสุขและ
สร้างความสุขให้คนรอบข้าง หากไม่เข้าข้างตัวเองนักเธอก็คิดว่า
ทำได้ดีเลยละ

ทำได้ดีในขณะที่ต้องคอยประนีประนอมกับจิตวิญญาณ
โหยหิวเสียบๆ เธอสำนึกบุญคุณบุญพาวีที่มอบชีวิตสุขสบายนี้ให้
ทว่าลึกๆ ภายในใจยังปรารถนาสิ่งนามธรรมที่เรียกว่าความนับถือ
ตนเอง ซึ่งสั่งสมผ่านความสำเร็จในการทำงานหรือแก้ไขปัญห
อุปสรรคต่างๆ โชคดีหรือร้ายไม่รู้ที่เธอไม่เคยสัมผัส

จะนั้นนอกจากไม่เกี่ยงงานเล็กใหญ่ หญิงสาวยังตามหาสิ่งที่
เพิ่มคุณค่าให้ตัวเองบ่อยครั้ง และก็เป็นโชคอีกนั่นแหละ พ่อแม่
สนับสนุนเต็มที่ ลูกสาวพอใจเป็นพอ

“มีคลาสโยคะตอนเย็นแล้วก็ไปรับปลั้มที่สนามบอล” ทวน
ตารางเวลาจึงลุกจากเตียงเข้าห้องน้ำ เตรียมพักผ่อนรับเช้าวันใหม่





“โตดขึ้นมาเลย” ลดกระຈกบอກหลานชายที่สวมชุดเตะบอล
ถืออุปกรณ์กีฬาอหน้าโรงพยาบาลสัตว์ครบวงจรมล้มใจ

“ปล้่มจะให้อาปีบซื้ออะไรไว้รอใหม่” คาคว่าซ้อมบอลเสร็จ
ปานัสม์หิวตาลายແงງๆ

“ข้าวเหนียวไก่ทอดก็ได้ครับ”

“ล้กหุ่มหนึ่งนะ อาปีบเลิกคลาสโยคะจะรีบไปรับ”

“ไม่ต้องรีบก็ได้ อาปีบซิ่งกว่าพ่ออีก” หลานสายหน้า

ปานนลินได้แต่หัวเราะขำความซ้บ่นของหุ่มน้อย

สแต่เดียมสนามหญ้าเทียมอยู่ไม่ไกลจากเวลเนสเซ็นเตอร์
ที่เธอเป็นสมาชิกรายปี ซ้บรถไม่นานก็ถึงที่หมาย หอบเลื้อโยคะ
ลงจากรถตรงเข้าไปไพรเวตคลาสที่จำกัดจำนวนสมาชิกรอบละสี่คน
หลังกลับมาเปิดอีกรอบ ตอนรู้ข่าวปานนลินแทบจะพุ่งมาเรียน
คนแรก โรคะบาคันซ้บเธอไว้ในบ้านจนเฉาไปหมด

“ล้วลดีค๊ะ” ไหว้ครุผู้สอนก่อนลงมือปูลื้อแล้วถอดลื้อคลุม
สปอร์ตบราออก

“ล้วลดีค๊ะ ชุดฝึกวันนี้เป็นชุดพื้นฐานนะคะ เตียวรออีก
ล้กหุ่มน้อยเผื่อมีคนมาเพิ่ม”

ทั้งห้องมีแค่เธอกับครุสองคน ไพรเวตในไพรเวตไปอีก

“น่าจะมีเท่านี้แหละค๊ะ” ครุตั้งสมาร์ตวอตซ์บนข้อมือ

“เริ่มชุดฝึกกันเลย” ลูกย่นที่หัวลื้อ

หญิงสาวปฏิบัติตาม ฉับพลันกลับรู้ลี้กมีลมพัดเบาๆ มา
แตะผิว เหลียวมองข้างกายจึงพบว่ามีคนปูลื้อข้างเธอ

“มาครั้งแรกหรือเปล่าเอ่ย เคยฝึกโยคะมาก่อนไหมคะ”

ครุถามผู้มาใหม่

“ไม่เคยครับ”

“งั้นลองดูเนอะ” นักเรียนไม่มีพื้นฐานคนสอนจะได้พาทำซ้บๆ





ปานนลินรีบหันขวับหาครูตามเดิม เผลออัปากหวิวเมื่อครูคงไม่มีใครเห็น โลกมันกลมหรือกรุงเทพฯ มันเล็ก อีตาหน้าหล่อปากมอมถึงได้วันมาปฐูเลื้อข้างกันได้ แอบสแกนด้วยความไวแสงแล้ว หุ่นไม่พอมแห่งตามที่เข้าใจ ร่างกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ประการัตตัวเด่นชัดเหนือเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นออกกำลังของผู้ชายที่เขาสวมอยู่ ดูพอมๆ แต่กล้ามเนื้อแน่นทุกส่วนเลยนะเนี่ย

“ไหว้พระอาทิตย์ ชันแอสามรอบ ...ก้มตัวมีอวางข้างเท้า สูดลมหายใจเข้า ยืดอกเปลืตแบ็ก หายใจออก พับตัวลง ก้าวหรือจัมป์ไปข้างหลัง...”

เอละ เธอคงคิดผิดมาตลอดว่าผู้หญิงฝึกโยคะได้ดีกว่าผู้ชาย หมอนี่จัมป์หน้าจัมป์หลังแรงดีไม่มีตกจนครุชม ทั้งให้นักเรียนอีกคนชอบจนลื่นห้อย ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงจบคลาสแทบแดดดิน ลื่นประดาตายคาเสื้อ

“ขอบคุณค่ะ” ม้วนเสื้อเก็บ สวมเสื้อคลุมกลับแล้วไหว้ลาครู

“เดี๋ยว” เสียงทุ่มเรียกไว้ขณะกำลังจะก้าวออกจากสตูดิโอโยคะ

“คะ? นั่นหระอคะ” นิ้วชี้ที่ตัวเอง

หนุ่มหน้าหนึ่งพยักหน้า

“เธอคบกับนายนั้นหระอ”

พูดจาห้วนมะนาวไม่มีน้ำลื่นดี ถ้าเป็นลูกหลานละก็ จะจับหักนิ้วเสียให้เซ็ด

“ใครคะ” นัยหนึ่งถึงลึบในใจ เตือนตัวเองว่าคนที่ปฏิบัติไม่ได้ต่อคนอื่นคือคนไม่มีความสุขในชีวิต

“อาพิพ”

“อ้อ เปล่าคะ”

เขาทำหน้าไม่เชื่อ

“ฉันขอตัวนะคะ” ยอมคุยกับเขาก็นับว่าใจดีมากแล้ว





“อยู่ห่างๆ ผู้ชายคนนั้นไว้”

คราวนี้เป็นปานนลินทำหน้าที่เหลือเชื่อบ้าง เขาเป็นใครถึงกล้า
ออกคำสั่งกับเธอ

“ไม่ใช่ฐานะคุณมังคะ” หอบเลือดเดินจากไปทันที



นี่ห้องนุชสุดท้องรวมผมหางม้า สวมเสื้อลายทางกะลาสีเรือ
กับยีนส์ง่ายๆ อยู่บ้าน คิดว่าวันนี้ไม่ได้ออกไปไหน จะช่วยแม่
ทำเค้กกล้วยหอมแจกหลานวัยกำลังกินกำลังนอน เข้าครัวพร้อม
ถกแขนเสื้อขึ้นเตรียมลงมือ โทรศัพท์ก็สั่นขึ้นเสียก่อน

“คะพี่ป๋อน”

“หา จัดงานวันเกิด พี่อนุญาตได้ไงเนี่ย!” เสียงสูงประหลาดใจ

“รัฐมนตรีช่วยฯ ขอมมาอะดิ เขาให้ร้ายชื่อเขากวีไอพีมาทั้งหมด
สิบห้าคน ฉีดวัคซีนครบแล้ว จะตรวจเอทีเคก่อนเข้างาน แต่ที่
สังหรณ์ใจว่าน่าจะเอาเด็กเอนมาด้วย เอทีเคคงไม่พอ”

“بيبเลยต้องไปหาซื้อ?”

“ใช่จ๊ะ น้องรัก”

“ก็ได้ค่ะ” ตอบกลับแข็งๆ

“งานเริ่มหกโมงครึ่ง น้องبيبเอาชุดเอทีเคให้คุณศวรรยา
ที่ลิโอบบี้เลย”

“โอเคค่ะ”

“รักน้องبيبที่สุด” พี่ชายทำเสียงล้อเลียน

“อาبيب...” เสียงแทรกในสายเรียกหาเธอ

“อาبيب” ดังชัดกว่าเดิม เอาโทรศัพท์จากพ่อกุญแจเอง

“จ๊าปราณ”

“ปราณต้องทำวงแหวนดาวเสาร์ พ่อไม่ช่วย” หลานชายฟ้อง
อาสาวตบหน้าผาก หัวจะปวด





“ปรารถนาเรียนออนไลน์เหมือนปลั๊กใหม่ อายังเหลืออุปกรณ์นิดหน่อย จะฝากย่ำบัวไว้นะ” ปาณัสร์กับปรารถนาเรียนชั้นเดียวกัน โรงเรียนเดียวกัน มีโครงการวิชาไหนก็เธอทั้งนั้น

“ขอบคุณอาป๊าครับ”

“ครับ บอกพ่อด้วย อาจจะไปทำธุระให้ละ”

“ครับ”

คนตัวเล็กหันหามารดาที่ก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าเตา ขอตัวไปทำภารกิจด่วน ปรวัธน์อนุญาตให้ปิดบาร์แจ๊สชั้นดาดฟ้าเพื่อจัดงานวันเกิดของรอมช. เธอจึงต้องออกไปหาชุดตรวจเอทีเคไว้สำรองเผื่อเหลือเผื่อขาด

“คะลูก ชั้บรตดีๆ นะคะ” หอมแก้มลูกสาว

“แล้วจะรีบกลับคะแม่” คว่ำกระเป๋าวิ่งปรี๊ดไปโรงรถ

และเพราะเป็นคนใส่ใจรายละเอียดขยับย่อย ปาณนลินเลยตระเวนซื้อของจำเป็นที่คิดว่าจะได้ใช้นอกเหนือคำขอของพี่ชายคนรอง ชุดตรวจเอทีเค เฟซชีลด์ และสเปรย์แอลกอฮอล์พกพาไว้แจกจ่ายผู้ร่วมงานทุกคน แม้ทางโรงแรมตั้งจุดจ่ายสเปรย์ฆ่าเชื้อไว้แล้วก็ตาม

กว่าจะได้ครบทุกรายการ เวลาก็ล่วงเลยมาถึงหกโมงเย็น ร่างบางกระหืดกระหอบขึ้นลิฟต์มาถึงชั้นล็อบบี้ไม่พบศวรรรยา สอบถามกับพนักงานฟรอนต์ได้ความว่าไปดูแลการจัดลูกโป่งหน้างาน จึงต่อลิฟต์ขึ้นชั้นดาดฟ้าของมาส่องมอบีให้

“พี่ยาคะ” ผู้จัดการสาวกำลังกุมฝ้ายสถานที่ตกแต่งลูกโป่งหลากสีหลายขนาดบนเวที

“ตายแล้วคุณป๊า” ปรีกลงมาแย่งของไปถือไว้เอง

“ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ” ค้อมศีรษะเกือบเก๋าสีบองศา แสดงความขอบคุณสุดซึ้ง





“ยีนดีค่ะ ไม่มีอะไรแล้วป๊อบขอตัวกลับไปก่อนนะคะ”

“ได้ค่ะ พี่เดินไปส่งที่รถ”

“ไม่รบกวนหรอกค่ะ พี่บริหารจัดการงานต่อเถอะ”

หล่อนผงกศีรษะขอบคุณอีกครั้ง

ขณะเดียวกันแชนกีไอพีต่างทยอยมาถึงหน้างาน บางคนออกสื่อจนคึกคักหน้า บางคนทำงานเบื้องหลัง พนักงานเริ่มนำอาหารเรียกน้ำย่อยออกมาเสิร์ฟพรอ ศวรรยาเร่งแจกชุดตรวจอย่างคล่องแคล่ว ใช้เวลาไม่นานได้ผลตรวจจึงอนุญาตให้ผ่านประตูเข้าไปได้พร้อมเฟซซิลด์และสเปรย์แอลกอฮอล์คนละชุด

หญิงสาวรอดูจนเสร็จสิ้นกระบวนการ คิดว่าไม่มีอะไรน่าห่วง โรงแรมของครอบครัวไม่ตกเป็นอีกหนึ่งคลัสเตอร์แน่นอน หากอีกไม่กี่อึดใจต่อมาก็เป็นดังปรัวรัวคาคา ผู้มาเยือนกลุ่มใหม่ปรากฏตัวพร้อมเด็กเอน นำโดยชายร่างท้วมวัยราวๆ หกสิบกว่า สวมเสื้อเวอร์ซาเซสีทองอร่ามหอมลุ่มด้วยสาววัยชบเพาะสิบกว่าคน เดว่าเป็นเจ้าของวันเกิด

ปานนลินจะไม่อ้าปากหวอตกใจเสียกิริยาอีกครั้งหากหนึ่งในผู้ติดตามไม่ใช่หมอนั้น! ร่างสูงโดดเด่นเป็นสง่า เซตผมเปิดหน้าผาก สวมดำทั้งชุดเดินรั้งท้ายขบวนด้วยสีหน้าไม่แยแสโลก

ศวรรยาแจ้งมาตรการก่อนเข้างานแก่เจ้าภาพ

“อ้อ ได้สิ” ละมือนจากเรือนร่างสาวๆ มารับชุดตรวจก่อนทั้งหมดจะได้เข้างานโดยไร้อุปสรรค

หมดหน้าที่เธอแล้วก็ได้เวลากลับเช่นกัน อาศัยงามืดตามผนังกำแพงลงฝึเท้าเงียบเหยียบไปที่ทางเข้าออกเพียงทางเดียว ไม่ให้เป็นที่สังเกต กลัวจะรบกวนแขก แต่แขกรายหนึ่งกลับไม่ยอมปล่อยให้เธอไปง่ายๆ

“พี่บัว...”





อีกแล้ว โลกจะกลมไปถึงไหน เงยหน้ามองแขกคนสุดท้าย
ที่ผ่านข้างงานมา

“สวัสดิ์ค่ะ”

“ไม่ใช่ลี น้องป๊อบ” โคนจ้องตรงๆ เลยริบแก๊

“น้องป๊อบก็มาร่วมงานด้วยเหอะคะ” ชมวดคิ้วแคลงใจ ดูจาก
การแต่งตัวแล้วไม่น่าใช่

“เปล่าเหอะคะ แค่มาดูแลความเรียบร้อยช่วยพี่ชายนะคะ”
พานินรู้จักกลุ่มนักการเมืองด้วยเหอะเนี่ย

“อ้อ บังเอิญจัง อาก็มางานวันเกิดท่าน” เขาสวมสูทที่เนียน
ห้วนจดแท้

“นั่นเชิญอาพิพตามสบายเลยนะคะ” ยิ้มขอตัว

“เดี๋ยวลี...” หนุ่มวัยกลางคนรีบเรียกไว้ก่อนเธอจะผละจาก

“น้องป๊อบช่วยอยู่กินอาหารเป็นเพื่อนหาก่อนได้ไหมคะ อาทำตัว
ไม่ถูกเวลา...” มองไปที่เหล่าเด็กเอน

“นะคะ ท่านคงไม่ว่าอะไร แค่ครึ่งชั่วโมงก็ได้ค่ะ” ส่งสายตา
อ้อนวอน

แค่ครึ่งชั่วโมงคงไม่เป็นไรเหอะมั้ง จึงพยักหน้าตกลง

พานินเข้าไปทักทายท่านรมช.เพื่อมอบของขวัญแล้วปลีกตัว
มานั่งโต๊ะริมสุดใกล้ทางออก รับประทานอาหารกับปานนลิน
ตามลำพัง บ่งบอกว่าไม่ต้องการให้ใครรบกวน ทำทางรีบกินรีบกลับ
มาร่วมงานอย่างเสียมิได้ พลอยให้ผู้ร่วมโต๊ะโล่งใจ เธอก็รีบกิน
รีบกลับเหมือนกัน

ภาพหนุ่มสาวต่างวัยแบ่งปันบทสนทนาบนโต๊ะอาหารช่าง
สดใสใจใครบางคนสันติ อีกไม่นานเขาจะเป็นฝ่ายหัวเราะทีหลัง
ดังกว่าบ้าง

